

Chương 210

Dao Động

Lâm thái gia lại sắc bén hỏi liên tiếp nhiều vấn đề: “Có thể nói là định với hạng người gì không? Ở nơi nào? Tên họ gì? Lúc nào đến tìm người?”

Lúc này đổi lại Đỗ Quyên sững sốt, ánh mắt đại ra, cuối cùng lắc đầu.

Lâm thái gia liền cười, nói: “Vây được rồi. Người này nhất định là Xuân Nhi!”

Hắn dứt khoát nói, Đỗ Quyên nghe buồn bực không thôi, vội la lên: “Quá...”

Lâm thái gia giơ tay ý bảo nàng đừng nói chuyện, Đỗ Quyên đành ngoan ngoãn im miệng.

Hắn chuyển hướng vợ chồng Lâm Đại Đầu nói: “Ta nghe các người nói Xuân Nhi và Quyên nha đầu ngày đầu tiên gặp mặt đã thích nàng, sau này nàng không ăn sữa hắn cũng không ăn. Các người không cảm thấy quái sao? Nếu đúng như Đỗ Quyên nói, đó là mệnh trời đã định nhân duyên, sẽ không còn kỳ quái.”

Lâm Đại Đầu bưng tỉnh đại ngộ, nhất thời mặt mày tươi rói, lúc này nói với mọi người chuyện của Đỗ Quyên và Lâm Xuân khi còn nhỏ. Nói đến chỗ kích động, còn vỗ bàn hưởng ứng.

Bởi rất nhiều trao đổi của 2 đứa bé đều phát sinh khi đang bú sữa, vợ Đại Đầu nhin không được cũng nói tới. Nàng nói thập phần chi tiết, nói Lâm Xuân mỗi lần bú đều đợi muội muội ngậm vú trước hắn mới bắt đầu ăn, hoàn toàn quên có kỳ ở đây có nam nhân.

Người khác cũng không lưu tâm, đều nghe thập phần chuyên chú.

Thật sự là chuyện của Đỗ Quyên và Lâm Xuân khi còn nhỏ rất thú vị, Lâm Xuân vô cớ bênh vực Đỗ Quyên thật đả động bọn họ, bởi vậy mọi người đều tin tưởng đây là trời định nhân duyên.

Vợ Đại Đầu lại nói tới lần đầu tiên Đỗ Quyên và Lâm Xuân gặp mặt.

Từ miệng nàng, 2 đứa bé lần đầu tiên gặp mặt đã tình đầu ý hợp.

Đỗ Quyên nghe choáng váng.

Nếu không phải nàng mang theo ký ức đến, gần như đều muốn tin tưởng lời của nàng.

Nhưng hai người này nhớ lại chuyện xưa, hơn nữa Phùng Thị và Hoàng Lão Thực hoặc gật đầu, hoặc thêm một đôi lời bổ sung, hoàn toàn gọi lên kỷ ức lúc bé của Đỗ Quyên, trong đầu nàng tự động hiện lên một bộ hình ảnh hoàn chỉnh quá trình Đỗ Quyên và Lâm Xuân trưởng thành, làm nàng xuất thần.

Trong lòng nàng có chút do dự, có chút hoài nghi, lại không thể tin được.

Nhớ tới Dương Nguyên, ý niệm trong lòng kiên định lần nữa.

Nàng vẫn cảm thấy Dương Nguyên mới là Lý Đôn!

Cử chỉ, thần thái, phương thức làm việc đều giống Lý Đôn.

Lúc này, đúng lúc Lâm Đại Đầu nói đến tình hình lần đầu tiên Lâm Xuân mở miệng nói chuyện, nói hấn dùng mọi cách để nhi tử kêu cha, kết quả nhi tử há mồm là kêu “muội muội”, dùng việc này chứng minh ở trong lòng hấn Đỗ Quyên còn quan trọng cha.

Đỗ Quyên cười, cảm thấy hấn quá phóng đại.

Lần đầu tiên Lâm Xuân mở miệng gọi nàng, thuần túy chính là 2 đứa bé ở chung lâu, tuyệt đối so với kẻ làm cha Lâm Đại Đầu có chút thân hơn, việc này không có gì kỳ quái cả.

Nàng nghe vợ Đại Đầu càng nói càng khoa trương, trong lòng càng khẳng định ý niệm ban đầu.

Vì thế cười tùm tùm nghe, trong lòng vừa tìm từ nên nói như thế nào.

Lâm thái gia và Lâm thái thái nhìn chăm chăm vào nàng, thấy nàng đầu tiên là xuất thần, do dự, thậm chí bộ dạng phục tùng suy tư. Tiếp đó giống như nghĩ thông suốt điều gì, vẻ mặt buông lỏng, lại lộ ra mỉm cười, đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy không ổn.

Quả nhiên, Đỗ Quyên rất mau sẽ lên tiếng, nói người này không phải là Lâm Xuân. Ngư nương nương có nhắc nhở nàng, bằng không nhận lầm người thì phiền toái.

Mọi người đột nhiên yên tĩnh, ngây ngốc.

Vợ chồng Lâm Đại Đầu càng như bị dìm một bầu nước lạnh, lạnh thấu tim.

Đỗ Quyên nhìn biểu tình thất lạc của bọn họ, lòng đầy áy náy nói: “Đại Đầu bá bá, ta vẫn coi ngươi và thím như cha nương vậy. Nếu không nhờ thím cho ta bú sữa, sợ là ta không sống nổi. Nhưng là chuyện này, ta thật không thể lừa các ngươi, cũng không thể lừa Xuân Nhi.”

Lâm Đại Đầu miễn cưỡng bày ra khuôn mặt tươi cười, so với khóc còn khó coi hơn.

Há mồm, muốn nói điều gì, lại nói không được.

Lâm thái gia lại lấy vẻ mặt nghiêm túc hiếm thấy đối với Đỗ Quyên nói: “Nha đầu, ta mặc kệ Ngư nương nương nói với người cái gì. Nếu nàng chưa nói người này họ gì tên gì, lớn lên trông thế nào, ở đâu, người không thể nói Xuân Nhi không phải là người đó. Người không sợ nghĩ sai sao? Đến lúc đó hối hận là chính người.”

Đỗ Quyên chân động, một lần nữa do dự.

Nàng ngạc nhiên vì tâm ý của mình dao động, đành phải nghĩ đến Dương Nguyên, để hắn giúp mình kiên định tâm ý.

Biểu tình của người có mặt khác nhau, không thể bình tĩnh được.

Mọi người bao dung Đỗ Quyên như thế, không phải là bởi vì Ngư nương nương.

Trong này, phải kể tới thân thái Hoàng lão cha và Hoàng đại nương nhẹ nhàng nhất, cái gai trong lòng nhiều năm qua rốt cuộc kết liễu. Đỗ Quyên ngay cả việc hôn nhân với Lâm gia cũng từ chối, chứng minh năm xưa nàng không có ý đối nghịch gia gia nãi nãi, thật là Ngư nương nương có sắp xếp.

Bởi vậy, Hoàng lão cha mang cái giá của gia gia ra, nói: “Đỗ Quyên, Lâm thái gia người nói rất đúng, việc này phải suy nghĩ kỹ, đừng tùy tiện nói.”

Lâm gia nghe xong rất là ngoài ý muốn, đều vui mừng không thôi.

Người ở chỗ này, phải kể tới tâm tư Nhậm Tam Hòa phức tạp nhất.

Hắn rõ ràng hơn ai hết. Năm Đỗ Quyên 2 tuổi rơi xuống nước, căn bản không phải được Ngư nương nương cứu, mà là hắn cứu. Lúc Đỗ Quyên 5 tuổi từ Cây Lê Câu lạc đường, cũng là hắn mang nàng về thôn Thanh Tuyền.

Lẽ ra, cái gọi là “Ngư nương nương” căn bản vô căn cứ.

Nhưng khi Đỗ Quyên 2 tuổi đã vẽ ra Ngư nương nương có đuôi cá; còn có, hắn đã sớm phát hiện, Đỗ Quyên dạy Lâm Xuân và Cửu Nhi rất nhiều thứ, đều không phải do mình truyền thụ cho nàng. Những thứ rậm rạp chằng chịt tính toán và công thức, ngay cả hắn cũng xem không hiểu.

Cho nên, hắn rất hoang mang.

Bị ánh mắt mọi người chiếu vào, Đỗ Quyên luống cuống, cảm thấy có chút đâm lao phải theo lao, lại không biết giải thích như thế naog.

Nàng thật không muốn lừa dối người.

“Lời nói dối chân thật” thực làm nàng đau đầu.

Ban đầu, nàng chỉ nói với một mình Lâm Xuân. Sau này, nàng không thể không nói cho Cửu Nhi. Hiện tại, nàng lại không thể không nói cho những người này. Nàng cảm thấy mình đang chơi một trò chơi nguy hiểm, kết cục thế nào, nàng không thể nắm chắc.

Xuất phát từ bản năng đề phòng, nàng vẫn chưa nói đến sự tồn tại của Lý Đôn với những người này.

Với Lâm Xuân và Cửu Nhi, nàng phòng bị nhiều hơn.

Nàng cảm thấy, chuyện huyền diệu như vậy, càng nói cụ thể, chi tiết, càng dễ bị người hỏi ra sơ hở. Nhưng nói được không rõ ràng, mơ hồ, tương lai càng dễ dàng hành sự tùy theo hoàn cảnh, căn cứ sự thật đem câu chuyện biên tập tròn trịa hơn.

Đang lặng im, Lâm Xuân từ ngoài xông vào, vẻ mặt vội vàng.

Lúc hắn đang nghỉ tạm, nghe Đông Sinh và Thập Cân nói đoàn người lão thái gia bọn họ đi Hoàng gia, có chút giật mình, thầm nghĩ chẳng lẽ là để giáo huấn Đỗ Quyên? Đỗ Quyên làm những chuyện kia cũng nói cho hắn. Hắn còn nhắc nhở nàng không nên làm quá, hắn cũng là người Lâm gia đó.

Không kịp nghĩ kỹ, hắn lập tức vội vàng chạy tới.

Lúc đi vào nhìn, một phòng trường bồi, ngồi theo thứ tự chủ khách, bồi phận cao thấp, còn có nam nữ chia ra ngồi hai bên, duy chỉ có Đỗ Quyên ngồi trên ghế nhỏ phía dưới, tựa như trong sách nói tam đường hội thẩm.

Thấy trận này, hắn càng kinh ngạc.

Hắn nhanh chóng cùng Đỗ Quyên trao đổi ánh mắt, vừa ra vẻ kỳ quái nhìn quét mọi người, hỏi: “Thái gia gia, Đại gia gia, các người đây là...”

Đỗ Quyên cướp lời nói: “Bọn họ đến vì người cầu thân. Ta nói với bọn họ, việc hôn nhân của ta Ngự nương nương có an bài khác, bọn họ không tin.”

Nàng sợ Lâm thái gia hỏi Lâm Xuân trước, Lâm Xuân bị lỡ miệng.

Nàng nói nội tình cho Lâm Xuân nhiều hơn nói với bọn hắn.

Trên cơ bản, ngoại trừ chuyện mang theo ký ức xuyên qua, chuyện khác nàng đều nói cho hắn nghe, ngay cả chuyện Dương Nguyên cũng nói. Bởi vì nàng không muốn lừa dối hắn chút nào. Ban đầu, trước tiên vì ngăn chặn tâm tư hắn muốn cưới mình, miễn cho mình thêm phiền toái; sau này thì là vì để cho hắn biết là nàng không lấy hắn bởi vì nàng đã có tiền duyên.

Lâm Xuân nghe xong lời này, nhìn ánh mắt Đỗ Quyên, lập tức hiểu ra.

Hắn liền vội vàng nói: “Thái gia gia, chuyện này Đỗ Quyên có nói cho ta biết ...”

Còn chưa nói xong, Lâm thái gia cắt ngang lời của hắn, khẽ cười nói: “Được rồi, người cũng đừng nói nữa. Chúng ta đều hiểu được. Nếu Đỗ Quyên nói việc hôn nhân của nàng Ngự nương nương có sắp xếp, vậy trước tiên nghe theo đi, chẳng lẽ chúng ta có thể bức thân?”

Dễ dàng nghe theo như vậy?

Đỗ Quyên và Lâm Xuân hiển nhiên không ngờ tới sẽ như vậy, trong lòng bất an hẳn lên.

Hai người hiểu ngầm, trao đổi ánh mắt, suy đoán dụng ý Lâm thái gia.

Lâm thái gia quét nhìn bọn họ, cũng trao đổi ánh mắt với Lâm thái thái, nhin cười cúi đầu bưng chén trà lên uống, thực nhàn nhã.

Cái gì mà Ngư nương nương an bài?

Đây không phải là an bài!

Có ai đẹp đôi hơn cặp trước mắt này không?

Hắn sống đến từng tuổi này, bản lĩnh khác không có, nhãn lực vẫn phải có.

Uống hai hớp trà, hắn để ly xuống, đứng lên, cười nói: “Đi! Bọn họ còn phải ra ruộng, đều có việc. Chúng ta đừng ở đây chậm trễ người ta. Lỡ việc trồng cấy lại đòi chúng ta bồi thường.”

Nói làm ai cũng cười, học học đồng loạt đứng dậy.

Lâm Xuân trở một bước, muốn cùng Đỗ Quyên nói chuyện, nhưng Lâm thái gia ở phía trước kêu “Xuân Nhi đến đây, ta và ngươi đi xem chỗ kia một chút đi.” Hắn đành phải đưa ánh mắt cho Đỗ Quyên, nhanh chóng đi theo.

Đội những người này đều đi, Đỗ Quyên sờ trán, thở ra một hơi.

Rốt cuộc vẫn đi đến bước này, thật khó ứng phó.

Ai, Lâm Đại Đầu, nàng vẫn không đấu qua hắn!

Lại nói cách vách, đám người Lâm thái gia sau khi ngồi xuống, gọi Lâm Xuân tới hỏi: “Xuân Nhi, việc này ngươi nghĩ như thế nào?” Không chờ hắn trả lời, lại nói: “Đừng nói với ta là ngươi không muốn cưới Đỗ Quyên. Nếu thật nói như vậy, ta lập tức định một mối hôn nhân khác cho ngươi.”

Trước một bước ngăn chặn lời hắn muốn nói.

Lâm Xuân bị kinh hoàng há to miệng.

Vợ Đại Mãnh hôm nay rất ít nói chuyện, lúc này nói: “Xuân Nhi, ngươi thật không có tiền đồ, vợ là phải đoạt...”

Lâm Xuân bị mọi người nhìn chăm chăm, một hồi lâu mới nói: “Làm sao mà đoạt? Nếu vợ là của ta, ai cũng đoạt không được; nếu không phải của ta, ta cũng không thể giở thủ đoạn như Bát Cân vậy. Ngư nương nương đã nói như vậy, thời điểm đến chẳng phải sẽ biết.”

Đám người Lâm thái gia ngây ngẩn cả người.

Hắn ha hả cười nói: “Chúng ta sống đến từng tuổi này lại không nhìn thông suốt bằng một thằng nhóc ngươi. Kỳ thật ta cũng không có ý gì khác, chỉ là bên Đỗ Quyên, ta thấy nàng luôn cho rằng lương xứng của nàng là

người khác. Người cả ngày ở ngay trước mặt nàng mà nàng không để ý. Người phải nhắc nhở nàng. Người nung nung không nói rõ ràng là người nào đúng không? Ta thấy người chính là người đó!”

Mặt Lâm Xuân đỏ lên, rũ mắt xuống nói: “Đỗ Quyên cũng không rõ ràng lắm.”

Trong lòng lại vô cớ vui mừng, bên miệng kéo ra một nụ cười.

Chương 211

Cự Tuyệt

Đột nhiên hắn nhớ tới cái gì, nhanh chóng như chớp mi lên nói: “Thái gia gia, các người có trách Đỗ Quyên không? Ta và Cửu Nhi không phải vì Đỗ Quyên mà không định thân. Dù không có Đỗ Quyên, trước mắt ta cũng không muốn định thân. Đại bá và cha ta đều tìm vợ ở ngoài núi, khi đó trong thôn ai mở đường?”

Vợ Đại Mãnh “A” một tiếng cười, gật đầu nói: “Lời này có lý.”

Trong lòng nàng thoải mái hơn.

Tóm lại là Cửu Nhi và Xuân Nhi xuất sắc, bọn họ có chút chướng mắt đám con gái trong thôn.

Ai, nàng suýt bị vợ lão ngô làm mù đầu, nghĩ sau này phải cách xa vợ lão ngô một chút, quả nhiên không thể dính người nhà này.

Lâm Đại Đầu không nhịn được đối với nhi tử phát tay nói: “Biết biết! Không ai trách Đỗ Quyên. Không phải là cha gấp sao, sợ nàng bị người ta đoạt đi. Tiểu tử người không vội chút nào. Hoàng Thượng không vội mà thái giám gấp muốn chết!”

Mọi người đều cười rộ lên.

Đám người rời đi xong, Lâm Xuân vội đi Hoàng gia tìm Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên nhìn hắn bĩu môi nói: “Còn tới làm cái gì? Lại đến, người Lâm gia càng nhận định ta là họa thủy. Bọn họ nói như thế nào?”

Lâm Xuân nhếch miệng cười nói: “Chưa nói gì thì đi rồi. Người đừng lo lắng.”

Đỗ Quyên nhìn hắn nghi ngờ nói: “Vì sao cười tươi như vậy?”

Lâm Xuân sừng sốt, “Ta cười?”

Đỗ Quyên dùng sức gật đầu nói: “Không có gương, bằng không cho người soi, vừa rồi miệng còn tươi hơn hoa nữa.” Nói xong khoa trương nhe răng ra nhại hắn.

Lâm Xuân lúng túng đỏ mặt, đồng thời cảnh giác thấy trong lòng mình hình như có chút nhảy nhót. Nghĩ kỹ lại, hình như là bởi vì câu nói kia của thái gia gia.

Hắn liền nhìn Đỗ Quyên nhẹ giọng nói: “Đỗ Quyên, nếu là...”

Hắn muốn nói “Nếu ta là phu quân kiếp trước của ngươi, ngươi cũng đừng có hồ đồ nhận không ra.” Nhưng không biết tại sao, ngày xưa cùng Đỗ Quyên không có gì không nói với nhau, lúc này lại cảm thấy quá khó há mồm.

Một là có chút ngượng ngừng kích động, hai là lo lắng Đỗ Quyên nghĩ nhiều.

Nếu hắn nói, có thể giống như thái gia gia bọn họ cầu hôn, lại tăng thêm áp lực cho Đỗ Quyên không?

Đỗ Quyên thấy hắn muốn nói lại thôi, kinh ngạc nói: “Chuyện gì?”

Lâm Xuân đem câu nói kia ở trong lòng lăn mấy vòng. Cuối cùng vẫn không nói ra, vội sửa miệng hỏi: “Nếu Dương Nguyên trở lại thì tốt rồi. Có tin của hắn không?”

Đỗ Quyên nghe xong lắc đầu nói: “Không có. Từ lần trước tiểu dượng truyền tin cho hắn, sau này không đi tìm hắn nữa. Ta cảm thấy ép quá không tốt. Hắn lớn như vậy, đã là tú tài, có cái gì mà không biết? Việc này để tự hắn nghĩ thông suốt, chúng ta ép cũng vô dụng.”

Lâm Xuân nghe xong, muốn an ủi cũng tìm không ra lời thích hợp.

Với Dương Nguyên, sau này Đỗ Quyên có liên lạc với hắn, thông qua Phùng gia hoặc là tiểu dượng truyền tin cho hắn. Năm trước, Dương Nguyên trúng tú tài, nàng liền viết một phong thư dài cho hắn, nói toàn bộ thân thế của hắn cho hắn biết. Sau đó, chờ hắn tự mình lựa chọn.

Lần đợi này chính là hơn nửa năm.

Đỗ Quyên buồn bã nói: “Nếu hắn không muốn nhận, chúng ta gấp cũng vô dụng.”

Nếu thật sự là như vậy, không nhận người này cũng thế.

Cho nên, đến nước này là chờ đợi, cũng là khảo nghiệm.

Đối với Đỗ Quyên mà nói, càng có ý nghĩa phi phạm.

Lâm Xuân không thể hiểu được tâm tình của Dương Nguyên nên không biết nói như thế nào, chỉ yên lặng nghe.

Chợt thấy Hoàng Tước Nhi và Hoàng Ly đem chăn, đệm, quần áo mùa đông chuyển ra bên ngoài, biết là phơi cho bớt mùi mốc, nhân tiện nói: “Ta đi. Ngươi bận rộn đi. Hai ngày nữa nước lên, chúng ta đi đánh cá.”

Đỗ Quyên gật đầu. Thấy hắn đi mới đi thu thập cùng tỷ muội, mang rau khô và hoa màu tích trữ ra phơi. Bốn năm tháng qua mưa nhiều, không dễ đợi được một ngày nắng, không phơi dễ bị mốc.

Viễn Minh và Viễn Thanh cũng chạy vào chạy ra theo.

Viễn Minh lấy ghế giúp Hoàng Ly để mệt lên.

Viễn Thanh đem gà đuối bay khắp nơi, miệng hô to “Đừng ăn vụng đậu”. Rồi chạy đến dưới chân tường, ngửa mặt nhìn lên đám hoa kim ngân nở rộ trên tường, tâm ngửa quay đầu kêu lên: “Ca ca, hái hoa Kim Ngân cho ta cài.”

Viễn Minh liền chạy như bay tới.

Dây hoa Kim Ngân bò đầy đầu tường, đáng tiếc hẳn với không tới, liền túm lấy một dây dùng sức kéo xuống.

Hoàng Tước Nhi thấy vội vàng tới quát bảo ngưng lại, “Đừng kéo sụp tường. Ta đến!”

Thò tay hái hoa kim ngân màu vàng màu trắng gom thành một bó đưa cho Viễn Thanh, “Cầm chơi đi. Đội ở trên đầu một hồi sẽ héo rất khó coi. Ta hái hoa nguyệt quế cho người đội.”

Rồi hái đoá Nguyệt Quế màu phấn hồng, giúp nàng cắm lên búi tóc nhỏ.

Đang bận, thỉnh linh một cái đầu ở bên tường cách vách thò ra, nhìn nàng cười nói: “Tước Nhi.”

Là Hạ Sinh.

Hoàng Tước Nhi nhìn hai bên một chút, nhỏ giọng hỏi: “Làm cái gì?”

Hạ Sinh cầm tấm đồ trên tay, ngoắc nàng nói: “Tước Nhi, người đến đây xem. Nhà chúng ta làm gia cụ như vậy, người nhìn xem còn muốn thêm gì, ta nói Xuân Sinh làm thêm.”

Hoàng Tước Nhi nghe xong đỏ bừng mặt, nói: “Nhìn cái gì! Người làm chủ là được.”

Hạ Sinh vội nói: “Người cũng cần nhìn xem. Tương lai là chúng ta ở đó, cần để ý chút. Ta đưa qua, người và Đỗ Quyên nhìn, muốn thêm gì thì nói với ta.”

Nói xong, vo tròn tấm đồ, nhẹ nhàng ném qua bên đây tường.

Nhậm Viễn Minh vội nhặt lên, đưa cho Hoàng Tước Nhi.

Hoàng Tước Nhi cầm lấy, rồi dặn dò Hạ Sinh: “Lát nữa ta xem. Hôm nay có nắng, người giúp thím đem đệm, chăn, gối đầu, xiêm y ra phơi. Còn có lương thực, rau khô cũng mang ra phơi, đừng để mốc. Nàng một mình không làm xuê, người để ý hỗ trợ, đừng như cái cối xay, không đẩy người không động.”

Hạ Sinh cười hì hì nhất nhất đáp ứng, quay đầu đi giúp lão nương.

Hoàng gia, mọi người bận rộn đến mức trên chóp mũi cũng toát ra mồ hôi. Ngừng tay là phải chuẩn bị trưa cơm...

Tỷ muội Đỗ Quyên ở nhà vài ngày không ra cửa.

Ngày hôm đó, ba ngày sau cơn mưa, nước trên núi đều chảy xuống, nước sông dâng cao, nương máng chảy xiết, Đỗ Quyên nói với cha mẹ muốn đi đánh cá.

Phùng Thị không yên lòng, nhưng nàng và Hoàng Lão Thực phải ra ruộng, không thể lo nhiều.

Vừa vặn Hoàng Tiểu Bảo và Hoàng Tiểu Thuận tới, huynh muội liền hẹn ước cùng đi.

Vừa chuẩn bị ra cửa, Hòe Hoa tới, cũng muốn kêu nàng đi đánh cá.

Trận này, Quế Hương và Hòe Hoa đều không tới tìm Đỗ Quyên.

Quế Hương không có tâm tình, hơn nữa không muốn gặp Đỗ Quyên vì gặp nàng là khổ sở, vì thế ở nhà thiêu thừa may vá, cố gắng tĩnh tâm luyện chữ đọc sách. Đây là Đỗ Quyên dạy nàng, nói người tốt nhất nên tìm một việc mình cảm thấy hứng thú nhất mà làm, vừa tiết kiệm thời gian, vừa đề cao mình, hàm dưỡng tính tình. Nàng không muốn đi gặp người, chỉ yên lặng tưởng niệm Cửu Nhi ca ca. Luyện chữ một lát, lại ngẩn ngơ một chập; đọc vài câu thơ, lại nghĩ đến Cửu Nhi...

Hòe Hoa rất muốn đến tìm Đỗ Quyên, chỉ là không dám đến.

Trước nay Đỗ Quyên không che giấu bản thân. Nếu nàng không muốn gặp người, sẽ nói thẳng là nàng không có tâm tình chơi đùa, lần sau người hãy đến đây, ngay cả có cũng không tìm. Cho nên, Hòe Hoa bị Hoàng Ly cự tuyệt một lần, không dám chàng ràng nhiều.

Mấy ngày nay nàng bị dày vò. Vừa sợ, lại tương tư, người gây hấn đi. Nhớ Lâm Xuân, nhưng Lâm Xuân cả ngày ở nhà làm việc. Nếu nàng không đến Hoàng gia, căn bản không có cơ hội nhìn thấy hắn. Dù tới Hoàng gia cũng không nhất định có thể nhìn thấy hắn, nhưng ít ra cũng có cơ hội, cho nên nàng tới.

Hoàng Tiểu Bảo thấy nàng cao hứng phi thường, không chờ Đỗ Quyên nói chuyện, liền cười nói: “Vừa lúc, chúng ta đang định đi ra ngoài. Hòe Hoa người muốn túi tôm à?”

Hòe Hoa gật đầu, mím môi cười nhìn Đỗ Quyên nói: “Đi thôi.”

Đỗ Quyên nhú mày, nghĩ nghĩ, khuyên nhủ: “Hòe Hoa, người đừng nên đi với chúng ta. Chúng ta muốn đi sâu trong núi, rất xa. Chân người vừa khỏi, đều nói thương gân động cốt một trăm ngày, người đừng hành hạ chúng ta. Người biết ta mà, hưng trí là chui khắp nơi, hôm nay còn không biết muốn chạy mấy cái sơn cốc nữa.”

Hòe Hoa lúng túng, có chút không biết làm sao.

Hoàng Tiểu Bảo thấy không đành lòng, nói: “Nếu không chúng ta đừng đi xa...”

Miệng Đỗ Quyên co rút, ngắt lời của hắn nói: “Tiểu Bảo ca ca, nếu người không muốn đi thì đừng đi, chúng ta muốn đi. Đây không phải là chơi, là làm việc đứng đắn đó.”

Hòe Hoa chợt thấy Lâm Xuân từ cách vách đi ra, vội nói: “Chân ta đã tốt lắm. Ta sẽ cẩn thận. Đỗ Quyên, người mang theo ta đi!”

Nói bộ dáng rất đáng thương.

Lâm Xuân đi tới hỏi: “Nói cái gì? Còn không đi nữa. Đi thôi, ta mang Như Gió lên núi đi một vòng. Trời mưa, ở nhà ba ngày, nó rất nóng nẩy.”

Rồi tới giúp Đỗ Quyên khiêng lưới.

Hòe Hoa vội cười nói: “Có Xuân Sinh hỗ trợ, chúng ta cũng bớt việc chút.”

Đỗ Quyên thấy nàng tự quyết định, giống như mình đã đáp ứng đi chung, trong lòng không thoải mái. Thật ra đường rộng thênh thang, Hòe Hoa muốn đi đâu nàng không xen vào, sao cứ thích dính nàng làm cái gì?

Đám con gái ở chung với nhau, cảm thấy náo nhiệt thì không có gì. Nhưng an toàn là quan trọng nhất, Hòe Hoa té qua một lần, nếu là ở cửa thì được, lên núi Đỗ Quyên không muốn đi chung với các nàng. Tỷ muội mình đều học qua võ công, đi theo các nàng là lãng phí công phu.

Nhưng vừa rồi nàng đã nói rõ ràng như vậy, sao Hòe Hoa cứ đòi theo chứ?

Chợt thấy nàng nhìn Lâm Xuân mặt đỏ hồng, nhất thời hiểu được, vội lui về phía sau một bước, tránh tay Lâm Xuân, “Ta tự mình khiêng. Người bạn người cứ đi đi.”

Rồi hướng Hòe Hoa cười nói: “Bớt chuyện! Hắn đi phân hắn, chẳng lẽ chúng ta theo hắn dốt hử đi dạo sao? Hòe Hoa, vì sao người nhất định phải đi theo chúng ta chứ? Người muốn ăn cá, trở về ta đưa cho người 2 con. Người theo chúng ta lên núi xuống núi, chúng ta chạy nhanh người theo không kịp, chúng ta đâu có thời gian đợi người. Quay đầu người lại té, lại chịu tội không nói, trong lòng ta còn áy náy. Nói không chừng mẹ người lại mắng ta, nói ta điên, còn mang theo người điên.”

Nàng không muốn nói uyển chuyển, trực tiếp kêu nàng đừng đi cùng.

Hơn nữa, rất nghi ngờ nhìn nàng vì sao người nhất định phải đi theo ta?

Sắc mặt Hòe Hoa trắng bệch.

Hoàng Ly cũng nói: “Hòe Hoa tỷ tỷ, người muốn túi tôm, thì ở cửa túi đi. Theo chúng ta đi ra ngoài, quay đầu rơi xuống nước, chúng ta không có ai đưa người trở về đâu.”

Trực tiếp cản trở nàng.

Hoàng Tiểu Bảo có chút do dự, vừa định nói chuyện, bị Đổ Quyên thúc giục: “Đi thôi.”

Lâm Xuân cũng thấy ra chỗ không đúng, cũng không lên tiếng, dò xét liếc mắt nhìn Đổ Quyên, dẫn Như Gió chạy như bay, cũng không đi chung với bọn họ.

Hòa Hoa tự mình tìm bậc thang đi xuống, cố cười nói: “Vậy ta kêu Nhị Nha ở cửa túi tằm, không đi với các người...”

Một lời chưa xong, đã thấy Nhị Nha và ca ca nàng Tiểu Quả Cân cũng khiêng lưới tới, rất vui mừng nói: “Nhị Nha cũng tới rồi.”

Nói xong nhìn về phía Đổ Quyên, không tin nàng mang Nhị Nha mà không mang nàng.

Chương 212

Hoàng Gia Nhi Tử

Đỗ Quyên không để ý nàng, bỏ đi.

Chỉ cần đừng lấy danh nghĩa của nàng mà đi theo, mặc kệ người đi đâu.

Lại nói, Nhị Nha người ta đi ra ngoài với ca ca, có việc có ca ca ra mặt.

Hồ Hoa bộ dáng vẫn tĩnh, thích một mình cùng bọn họ chạy khắp nơi, chắc là có suy nghĩ lãng mạn: thiếu niên nam nữ cùng nhau đi ra ngoài, con gái luôn được con trai ân cần chiếu cố, sẵn sóc che chở, xảy ra chuyện cũng không sợ. Cảnh xuân khắp núi có thể ngắm, có thể vui đùa, còn có thu hoạch, quá tốt!

Nhưng có trời đất chứng giám, Đỗ Quyên nàng mỗi lần đi ra ngoài cũng là vì sinh kế.

Nàng thật sự như con trai đánh cá săn thú!

Quả nhiên, Nhị Nha và Tiểu Quả Cân đi tới chào hỏi.

Tiểu Quả Cân cười nói với Hoàng Tiểu Bảo: “Đi chung đi!”

Đỗ Quyên bĩu môi nói: “Không dám đi chung với người đâu. Chúng ta không có thời gian lễ mễ với người. Hai huynh muội người vẫn nên ngoan ở cửa chơi đi, chúng ta phải đi rất xa đó. Xem tỷ ta cũng không đi.”

Nói xong thúc giục Hoàng Ly, Hoàng Tiểu Thuận mau đuổi theo.

Tiểu Quả Cân biết công phu của tỷ muội các nàng, tiếc rẻ nói: “Lại muốn đi xa?” Rồi nhìn Nhị Nha nói, “Vậy chúng ta ở cửa đi, người đuổi không kịp các nàng đâu.”

Nhị Nha cũng tiếc hận không thôi.

Nàng thật muốn đi với Đỗ Quyên, vừa lúc Hoàng Tiểu Bảo cũng có mặt.

Đỗ Quyên thấy bọn họ không cố đi theo, cười, cảm thấy đây mới là biết nhìn.

Bởi vậy quay đầu cười với Hồ Hoa nói: “Hồ Hoa, xem Nhị Nha kìa, người nên học nàng một chút, đừng cậy mạnh. Ta thấy người nên kiên nhẫn dưỡng chân cho khoẻ hẳn đi. Thân thể là quan trọng nhất.”

Hồ Hoa nhìn nàng đi xa, trong lòng khó chịu vạn phần.

Rõ ràng Đỗ Quyên có thể mang nàg đi, dù nàg không đi nhanh, nhưng vừa lúc Lâm Xuân có mặt, có thể nắm nàg chạy nàg từng thấy qua hắt dất Đỗ Quyên. Không những Đỗ Quyên không mang nàg theo, có nghĩa là không muốn nàg hỗ trợ Lâm Xuân. Vì sao?

Chẳng lẽ là bởi vì chuyện của Bát Cân, nàg hoài nghi mình?

Không có khả năng!

Nàg không làm gì cả, nàg dựa vào cái gì nói là nàg làm?

Trong lòng nàg dần dần dâng lên lửa giận, trong mắt dấy lên hơi nước, thân mình phát run, khó chịu lại không cam tâm, vừa ủy khuất.

Nàg thực hối hận mình không học võ công, học chút công phu thô thiển cũng tốt, thì hôm nay Đỗ Quyên đã không phản đối mình. Khi xưa nàg sợ học võ công làm tay chân thô, lớn lên thân mình khỏe mạnh sẽ khó coi, bởi vậy mới không học.

Nhưng thấy Đỗ Quyên không chút tráng kiện, nàg hối hận.

Nay hối hận cũng đã chậm, đến tuổi tác này học cũng đã muộn.

Lòng tràn đầy khó chịu, nàg không còn tâm tư túi tòm. Khiêng lưới ỉu xìu đi theo sau huynh muội Nhị Nha, đi dạo một vòng khoảng ruộng phụ cận, rồi về nhà.

Sau khi trở về cũng không muốn làm việc, mãi suy nghĩ xem làm sao mới có thể như nguyện. Rồi lại có bà mối tới cửa cầu hôn nhân cùng nương lái nhải, nàg nghe càng phiền lòng.

Vì sao người nàg thích không tới cửa cầu hôn?

Lại nói Đỗ Quyên rất nhanh chạy lên núi.

Trên đường, Hoàng Tiểu Bảo chộp cơ hội, đi chậm lại một bước, hỏi Đỗ Quyên: “Đỗ Quyên, sao ngươi không muốn mang Hòe Hoa?”

Đỗ Quyên hỏi ngược lại: “Vì sao ta phải mang nàg?”

Hoàng Tiểu Bảo sừng sốt, một hồi lâu mới nói: “Ta chỉ cảm thấy, các ngươi bình thường rất tốt, cho nên cảm thấy...”

Đỗ Quyên nói: “Tiểu Bảo ca ca, chúng ta là huynh muội, là người một nhà, đi chung, cho dù có chuyện gì, người ta cũng không nhàn thoại. Hòe Hoa thì khác. Đùi nàg té qua một lần, mang theo nàg không an toàn. Còn nữa, nếu lỡ xảy ra chuyện gì, là người công nàg hay là ta công nàg? Mặc kệ ai công nàg, đều là phiền toái. Còn có, chuyện của Bát Cân lần trước, ngươi còn không cẩn thận chút? Nhà nàg không có huynh đệ đi theo, sao chúng ta chỉ mang một mình nàg? Lỡ xảy ra chuyện, ngươi suy nghĩ một chút đi, nương của nàg không chừng còn lợi hại hơn nhị mợ của Lâm Xuân nữa.”

Hoàng Tiểu Bảo không ngờ nàng nói ra một đống lớn như vậy, nhất thời không biết trả lời.

Một hồi lâu mới nói: “Là ta không nghĩ tới.”

Đỗ Quyên nhìn hắn có chút không đành lòng, giận dữ nói: “Tiểu Bảo ca, Hòe Hoa... hắn là coi trọng Lâm Xuân.”

Hoàng Tiểu Bảo nhất thời dừng bước, ngây dại.

Đỗ Quyên không để ý tới hắn, tiếp tục đi về phía trước đuổi theo Hoàng Ly và Hoàng Tiểu Thuận.

Nàng thả một câu như vậy, hi vọng vị đường ca này có thể thấy rõ hiện thực.

Hòe Hoa, lòng dạ rất cao, sợ là chướng mắt Hoàng Tiểu Bảo.

Đến đỉnh Tây Sơn, Lâm Xuân đã chờ ở nơi đó.

Đỗ Quyên cười nhạo nói: “Ngươi để Như gió cống mình lên núi là được, còn chạy đi theo nó. Nhân nhả đi dạo với hổ, ai so được chứ!”

Lâm Xuân cười, nói: “Không phải ta giữ nó, là nó giữ ta. Ta ở nhà ba ngày, trên người đều mọc meo, xương cốt đều cứng.”

Mưa vẫn rơi cái không ngừng, thói quen rèn luyện của hắn cũng bị gián đoạn.

Đỗ Quyên xì cười.

Mọi người đi thêm vài ngọn núi, đi tới sơn cốc xa nhất, dựa theo phương thức trước xa sau gần.

Đến nơi, hồ nước trong sơn cốc đã dâng cao, gần tràn bờ.

Đỗ Quyên và Hoàng Tiểu Bảo trực tiếp muốn xuống nước kéo lưới.

Để cho tiện, Đỗ Quyên cố ý mặc quần áo thô bằng vải bố. Loại này vải thô này rất thông dụng để làm việc, bị ướt cũng sẽ không dán dính trên người, đỡ phải lộ ra thân mình, nhưng có khuyết điểm là khó di chuyển dưới nước.

Tiểu Thuận và Hoàng Ly thập phần hưng phấn, muốn tranh đi xuống.

Hoàng Tiểu Bảo mắng: “Các ngươi đòi cái gì? Rơi xuống nước ngay cả xương cũng không vớt được! Còn không ngoan ngoãn ngồi ở trên bờ, lúc cần kêu các người tới giúp chúng ta kéo lưới lên.”

Lâm Xuân nhìn dáng người thanh mảnh của Đỗ Quyên, không đành lòng, nói: “Để ta xuống.”

Rồi muốn cởi áo xuống nước.

Đỗ Quyên vội vã ngăn cản, nói: “Đừng! Để ta làm. Ngươi bận ngươi cứ đi đi. Ngươi giúp được ta một lúc, chẳng lẽ giúp ta một đời?”

Lâm Xuân nghe xong ngẩn ngơ, trong lòng dâng lên cảm xúc phức tạp.

Đỗ Quyên thuận miệng nói, chợt thấy bên người không có động tĩnh, quay đầu nhìn. Thiếu niên đang kinh ngạc nhìn mình, trong mắt là đầy vẻ thất lạc luống cuống.

Trong lòng nàng nhảy dựng, lại thấy không đành lòng, vội giải thích: “Người không phải tới bắt cá, chỉ là ra dạo một vòng, còn phải về nhà làm việc. Nếu xuống nước làm ướt hết xiêm y, chậm trễ công việc không nói, còn phải thay xiêm y nữa.”

Trước đây nàng cũng cùng hần xuống nước lưới cá, bắt quá khi đó bọn họ cùng đi đánh cá. Hôm nay hần không có mục đích này.

Lâm Xuân liền cười gật đầu nói: “VẬY người cẩn thận chút.”

Rồi hướng Hoàng Tiểu Bảo nói: “ĐỪNG đi ra chỗ quá sâu, nước sông chảy xiết quá cũng đừng đi.”

Hoàng Tiểu Bảo cười nói: “Cái này còn cần người nói. Ta còn muốn sống lâu thêm mấy năm nữa.”

Lâm Xuân nhìn bọn họ kéo mấy mẻ, thấy không có việc gì, chào một tiếng rồi về nhà.

Huynh muội Đỗ Quyên vội nửa ngày, hô to gọi nhỏ, chạy 2 sơn cốc, vớt được hơn ba mươi cân cá, thập phần hưng phấn. Đang muốn đi xuống, lại thấy Lâm Xuân từ trong núi chạy vội xuống.

Hoàng Tiểu Bảo nhìn muội muội một cái, cười nói: “Tới đón người.”

Đỗ Quyên rất kinh ngạc, nàng nhưng đã nói hần đừng tới đón.

Lâm Xuân đi tới trước mặt, vội vàng đối với Đỗ Quyên nói: “Dương Nguyên gửi thư tới.”

Đỗ Quyên nghe xong đột nhiên cất cao giọng hỏi: “Thật à?”

Hoàng Tiểu Bảo hoảng sợ, nghi ngờ hỏi: “Dương Nguyên là ai?”

Lâm Xuân không trả lời hần, đối với Đỗ Quyên nói: “Đi nhanh một chút. Đã xảy ra chuyện đó.” Nói xong nhanh chóng bỏ sung, “Đối với nhà của người mà nói, là chuyện tốt. Dương Nguyên muốn trở về.”

“A?” Đỗ Quyên nghe xong nóng vội tim đập mạnh, luống cuống tay chân thu dọn đồ đạc, “Đi mau. Hoàng Ly, đem gửi cho Tiểu Bảo ca và ta đeo. Lâm Xuân, người khiêng lưới đánh cá. Tiểu Thuận, gom hết đồ đạc bỏ vào gửi. Nhanh lên!”

Lâm Xuân đáp ứng một tiếng, nhắc nhở: “Người thay quần áo khô trước đã.”

Đỗ Quyên vội la lên: “Về nhà thay.”

Lâm Xuân và Hoàng Tiểu Bảo trăm miệng một lời nói: “Nói bừa! Về nhà thay còn không ngã bệnh.”

Đỗ Quyên cũng biết bọn họ nói đúng, hết cách, cùng Hoàng Ly cầm tấm vải thô dùng để lót ngò, đi vào trong rừng, treo tấm vải lên nhánh cây, làm thành một không gian kín độc lập. Hoàng Ly ở bên cạnh canh chừng. Cách một đoạn gần đó, Hoàng Tiểu Bảo và Lâm Xuân canh giữ ở 2 phương hướng, Đỗ Quyên nhanh chóng thay một thân khô mát xiêm y.

Đợi sau khi ra ngoài, Hoàng Tiểu Bảo hỏi Lâm Xuân: “Xảy ra chuyện gì?”

Lâm Xuân nói: “Đợi đến nhà người sẽ biết. Để Đỗ Quyên nói với người chuyện đã xảy ra.”

Hoàng Tiểu Bảo hết cách, cũng vào trong rừng thay đổi xiêm y. Xong mọi người mới trở về.

Một đường chạy gấp về nhà, đã là ban đêm.

Đã thấy trước cửa Hoàng gia tốp năm tốp ba người đứng, thấp giọng nói gì đó. Thấy bọn họ trở lại, có người gọi: “Đỗ Quyên trở lại.”

Đỗ Quyên thở hồng hộc gập đầu, vô tâm trả lời với bọn họ, đi thẳng vào nhà.

Mới đỡ giỏ cá từ trên lưng xuống, Hoàng Tước Nhi nghe tiếng từ trong phòng bếp chạy đến, lau mắt nói: “Đỗ Quyên! Nương nói... Chúng ta có một tiểu huynh đệ, lớn bằng người, tìm được.”

Hoàng Ly thất thanh nói: “Đại tỷ nói thật?”

Hoàng Tiểu Bảo và Tiểu Thuận nghe choáng váng, mình nhìn Hoàng Tước Nhi.

Hoàng Tước Nhi gập đầu, khịt khịt mũi nói: “Là thật.”

Đỗ Quyên không ngạc nhiên chút nào, nói: “Ta biết. Nương đâu?”

Hoàng Tước Nhi ngạc nhiên thấy nàng bình tĩnh như vậy, nói: “Nương ở trong phòng. Gia gia nãi nãi đều tới, cha nuôi người cũng tới rồi, đang tiếp đón quan sai và Dương gia. Dương gia nhật được huynh đệ ta. Hấn bây giờ gọi là Dương Nguyên. Hiện tại hấn...”

Nói xong thấp giọng khóc.

Đỗ Quyên vừa nghe vừa gập đầu, sau khi nghe xong tâm trĩu xuống.

Hoàng Ly kinh hoàng hỏi làm sao.

Lâm Xuân ghé sát vào Đỗ Quyên thấp giọng nói: “Đừng vội, đi vào hỏi rõ rồi nói. Việc này không nhất định là chuyện xấu.”

Đỗ Quyên gật đầu, hít sâu một hơi, đi vào nhà chính.

Chỉ thấy Hoàng lão cha, Lâm Đại Mãnh đang tiếp đón 2 vị quan sai và một hán tử trong nhà chính. Hoàng Lão Thực và Nhậm Tam Hòa ngồi ở ghế dưới, đang nói chuyện.

Hoàng đại nương nghe thanh âm, vội vàng từ trong phòng Đỗ Quyên đi ra, nói: “Đỗ Quyên, người nói mẹ người có bao nhiêu ác độc: năm xưa sinh song thai, làm mất huynh đệ người, trở về cũng không nói, giấu diếm chúng ta mấy năm nay. Nếu không phải nhà người ta tìm đến, đời này coi như không có con trai.”

Phùng Minh Anh đang ở trong phòng Phùng Thị cao giọng nói tiếp: “Đại nương, cháu trai trở về là việc vui, người moi móc nợ cũ ra làm cái gì? Thật phải tính rõ ràng, Phùng gia ta còn phải tìm các người tính sổ đó. Tỷ ta nâng bụng to lên núi, sinh con trên đó thiếu chút nữa ngay cả mạng sống cũng không còn, trở về các người còn mũi không phải mũi, mắt không phải mắt, truyền đi ai dám đem khuê nữ gả tới Hoàng gia nữa?”

Đỗ Quyên thấy nãi nãi còn muốn cãi lại, vội nắm tay nàng nói: “Nãi nãi, trước không nói mấy chuyện đó. Nói cho ta nghe đã xảy ra chuyện gì.”

19/01/2018

Đột nhiên hấn nhớ tới cái gì, nhanh chóng nhướn mi lên nói: “Thái gia gia, các người có trách Đỗ Quyên không? Ta và Cửu Nhi không phải vì Đỗ Quyên mà không định thân. Dù không có Đỗ Quyên, trước mắt ta cũng không muốn định thân. Đại bá và cha ta đều tìm vợ ở ngoài núi, khi đó trong thôn ai mở đường?”

Vợ Đại Mãnh “A” một tiếng cười, gật đầu nói: “Lời này có lý.”

00:04 / 05:19

Trong lòng nàng thoải mái hơn.

Tóm lại là Cửu Nhi và Xuân Nhi xuất sắc, bọn họ có chút chướng mắt đám con gái trong thôn.

Ai, nàng suýt bị vợ lão ngô làm mù đầu, nghĩ sau này phải cách xa vợ lão ngô một chút, quả nhiên không thể dính người nhà này.

Lâm Đại Đầu không nhịn được đối với nhi tử phát tay nói: “Biết biết! Không ai trách Đỗ Quyên. Không phải là cha gấp sao, sợ nàng bị người ta đoạt đi. Tiểu tử người không vội chút nào. Hoàng Thượng không vội mà thái giám gấp muốn chết!”

Mọi người đều cười rộ lên.

Đám người rời đi xong, Lâm Xuân vội đi Hoàng gia tìm Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên nhìn hấn bĩu môi nói: “Còn tới làm cái gì? Lại đến, người Lâm gia càng nhận định ta là họa thủy. Bọn họ nói như thế nào?”

Lâm Xuân nhếch miệng cười nói: “Chưa nói gì thì đi rồi. Ngươi đừng lo lắng.”

Đỗ Quyên nhìn hấn nghi ngờ nói: “Vì sao cười tươi như vậy?”

Lâm Xuân sừng sốt, “Ta cười?”

Đỗ Quyên dùng sức gạt đầu nói: “Không có gương, bằng không cho ngươi soi, vừa rồi miệng còn tươi hơn hoa nữa.” Nói xong khoa trương nhe răng ra nhai hấn.

Lâm Xuân lúng túng đỏ mặt, đồng thời cảnh giác thấy trong lòng mình hình như có chút nhảy nhót. Nghĩ kỹ lại, hình như là bởi vì câu nói kia của thái gia gia.

Hấn liền nhìn Đỗ Quyên nhẹ giọng nói: “Đỗ Quyên, nếu là...”

Hấn muốn nói “Nếu ta là phu quân kiếp trước của ngươi, ngươi cũng đừng có hồ đồ nhận không ra.” Nhưng không biết tại sao, ngày xưa cùng Đỗ Quyên không có gì không nói với nhau, lúc này lại cảm thấy quá khó há mồm.

Một là có chút ngượng ngừng kích động, hai là lo lắng Đỗ Quyên nghĩ nhiều.

Nếu hấn nói, có thể giống như thái gia gia bọn họ cầu hôn, lại tăng thêm áp lực cho Đỗ Quyên không?

Đỗ Quyên thấy hấn muốn nói lại thôi, kinh ngạc nói: “Chuyện gì?”

Lâm Xuân đem câu nói kia ở trong lòng lăn mấy vòng. Cuối cùng vẫn không nói ra, vội sửa miệng hỏi: “Nếu Dương Nguyên trở lại thì tốt rồi. Có tin của hấn không?”

Đỗ Quyên nghe xong lắc đầu nói: “Không có. Từ lần trước tiêu dượng truyền tin cho hấn, sau này không đi tìm hấn nữa. Ta cảm thấy ép quá không tốt. Hấn lớn như vậy, đã là tú tài, có cái gì mà không biết? Việc này để tự hấn nghĩ thông suốt, chúng ta ép cũng vô dụng.”

Lâm Xuân nghe xong, muốn an ủi cũng tìm không ra lời thích hợp.

Với Dương Nguyên, sau này Đỗ Quyên có liên lạc với hấn, thông qua Phùng gia hoặc là tiêu dượng truyền tin cho hấn. Năm trước, Dương Nguyên trúng tú tài, nằng liền viết một phong thư dài cho hấn, nói toàn bộ thân thế của hấn cho hấn biết. Sau đó, chờ hấn tự mình lựa chọn.

Lần đời này chính là hơn nửa năm.

Đỗ Quyên buồn bã nói: “Nếu hấn không muốn nhận, chúng ta gáp cũng vô dụng.”

Nếu thật sự là như vậy, không nhận người này cũng thể.

Cho nên, đến nước này là chờ đợi, cũng là khảo nghiệm.

Đối với Đỗ Quyên mà nói, càng có ý nghĩa phi phàm.

Lâm Xuân không thể hiểu được tâm tình của Dương Nguyên nên không biết nói như thế nào, chỉ yên lặng nghe.

Chợt thấy Hoàng Tước Nhi và Hoàng Ly đem chăn, đệm, quần áo mùa đông chuyển ra bên ngoài, biết là phơi cho bớt mùi mốc, nhân tiện nói: “Ta đi. Người bạn rợn đi. Hai ngày nữa nước lên, chúng ta đi đánh cá.”

Đỗ Quyên gật đầu. Thấy hẳn đi mới đi thu thập cùng tỹ muối, mang rau khô và hoa màu tích trữ ra phơi. Bốn năm tháng qua mưa nhiều, không dễ đợi được một ngày nắng, không phơi dễ bị mốc.

Viễn Minh và Viễn Thanh cũng chạy vào chạy ra theo.

Viễn Minh lấy ghế giúp Hoàng Ly để mệt lên.

Viễn Thanh đem gà đuôi bay khắp nơi, miệng hô to “Đừng ăn vụng đậu”. Rồi chạy đến dưới chân tường, ngửa mặt nhìn lên đám hoa kim ngân nở rộ trên tường, tâm ngửa quay đầu kêu lên: “Ca ca, hái hoa Kim Ngân cho ta cài.”

Viễn Minh liền chạy như bay tới.

Dây hoa Kim Ngân bò đầy đầu tường, đáng tiếc hẳn với không tới, liền túm lấy một dây dùng sức kéo xuống.

Hoàng Tước Nhi thấy vội vàng tới quát bảo ngưng lại, “Đừng kéo sụp tường. Ta đến!”

Thò tay hái hoa kim ngân màu vàng màu trắng gom thành một bó đưa cho Viễn Thanh, “Cầm chơi đi. Đội ở trên đầu một hồi sẽ héo rất khó coi. Ta hái hoa nguyệt quế cho người đội.”

Rồi hái đoá Nguyệt Quế màu phấn hồng, giúp nàng cắm lên búi tóc nhỏ.

Đang bận, thỉnh linh một cái đầu ở bên tường cách vách thò ra, nhìn nàng cười nói: “Tước Nhi.”

Là Hạ Sinh.

Hoàng Tước Nhi nhìn hai bên một chút, nhỏ giọng hỏi: “Làm cái gì?”

Hạ Sinh cầm tấm đồ trên tay, ngoắc nàng nói: “Tước Nhi, người đến đây xem. Nhà chúng ta làm gia cụ như vậy, người nhìn xem còn muốn thêm gì, ta nói Xuân Sinh làm thêm.”

Hoàng Tước Nhi nghe xong đỏ bừng mặt, nói: “Nhìn cái gì! Người làm chủ là được.”

Hạ Sinh vội nói: “Ngươi cũng cần nhìn xem. Tương lai là chúng ta ở đó, cần để ý chút. Ta đưa qua, ngươi và Đỗ Quyên nhìn, muốn thêm gì thì nói với ta.”

Nói xong, vo tròn tấm đồ, nhẹ nhàng ném qua bên đây tường.

Nhậm Viễn Minh vội nhặt lên, đưa cho Hoàng Tước Nhi.

Hoàng Tước Nhi cầm lấy, rồi dặn dò Hạ Sinh: “Lát nữa ta xem. Hôm nay có nắng, ngươi giúp thím đem đệm, chăn, gối đầu, xiêm y ra phơi. Còn có lương thực, rau khô cũng mang ra phơi, đừng để mốc. Nàng một mình không làm xuê, ngươi để ý hỗ trợ, đừng như cái cối xay, không đẩy ngươi không động.”

Hạ Sinh cười hì hì nhát nhát đáp ứng, quay đầu đi giúp lão nương.

Hoàng gia, mọi người bận rộn đến mức trên chóp mũi cũng toát ra mồ hôi. Ngày nay là phải chuẩn bị trưa cơm...

Tỷ muội Đỗ Quyên ở nhà vài ngày không ra cửa.

Ngày hôm đó, ba ngày sau cơn mưa, nước trên núi đều chảy xuống, nước sông dâng cao, mương máng chảy xiết, Đỗ Quyên nói với cha mẹ muốn đi đánh cá.

Phùng Thị không yên lòng, nhưng nàng và Hoàng Lão Thực phải ra ruộng, không thể lo nhiều.

Vừa vặn Hoàng Tiểu Bảo và Hoàng Tiểu Thuận tới, huynh muội liền hẹn ước cùng đi.

Vừa chuẩn bị ra cửa, Hòe Hoa tới, cũng muốn kêu nàng đi đánh cá.

Trận này, Quế Hương và Hòe Hoa đều không tới tìm Đỗ Quyên.

Quế Hương không có tâm tình, hơn nữa không muốn gặp Đỗ Quyên vì gặp nàng là khổ sở, vì thế ở nhà thiêu thừa may vá, cố gắng tĩnh tâm luyện chữ đọc sách. Đây là Đỗ Quyên dạy nàng, nói người tốt nhất nên tìm một việc mình cảm thấy hứng thú nhất mà làm, vừa tiết kiệm thời gian, vừa đề cao mình, hàm dưỡng tính tình. Nàng không muốn đi gặp người, chỉ yên lặng tưởng niệm Cửu Nhi ca ca. Luyện chữ một lát, lại ngẩn ngơ một chập; đọc vài câu thơ, lại nghĩ đến Cửu Nhi...

Hòe Hoa rất muốn đến tìm Đỗ Quyên, chỉ là không dám đến.

Trước nay Đỗ Quyên không che giấu bản thân. Nếu nàng không muốn gặp người, sẽ nói thẳng là nàng không có tâm tình chơi đùa, lần sau ngươi hãy đến đây, ngay cả có cũng không tìm. Cho nên, Hòe Hoa bị Hoàng Ly cự tuyệt một lần, không dám chàng ràng nhiều.

Mấy ngày nay nàng bị dày vò. Vừa sợ, lại tương tư, người gây hấn đi. Nhớ Lâm Xuân, nhưng Lâm Xuân cả ngày ở nhà làm việc. Nếu nàng không

đến Hoàng gia, căn bản không có cơ hội nhìn thấy hắn. Dù tới Hoàng gia cũng không nhất định có thể nhìn thấy hắn, nhưng ít ra cũng có cơ hội, cho nên nàng tới.

Hoàng Tiểu Bảo thấy nàng cao hứng phi thường, không chờ Đỗ Quyên nói chuyện, liền cười nói: “Vừa lúc, chúng ta đang định đi ra ngoài. Hòe Hoa ngươi muốn túi tòm à?”

Hòe Hoa gật đầu, mím môi cười nhìn Đỗ Quyên nói: “Đi thôi.”

Đỗ Quyên nhú mày, nghĩ nghĩ, khuyên nhủ: “Hòe Hoa, ngươi đừng nên đi với chúng ta. Chúng ta muốn đi sâu trong núi, rất xa. Chân ngươi vừa khỏi, đều nói thương gân động cốt một trăm ngày, ngươi đừng hành hạ chúng ta. Ngươi biết ta mà, hưng trí là chui khắp nơi, hôm nay còn không biết muốn chạy mấy cái sơn cốc nữa.”

Hòe Hoa lúng túng, có chút không biết làm sao.

Hoàng Tiểu Bảo thấy không đành lòng, nói: “Nếu không chúng ta đừng đi xa...”

Miệng Đỗ Quyên co rút, ngắt lời của hắn nói: “Tiểu Bảo ca ca, nếu ngươi không muốn đi thì đừng đi, chúng ta muốn đi. Đây không phải là chơi, là làm việc đúng đắn đó.”

Hòe Hoa chợt thấy Lâm Xuân từ cách vách đi ra, vội nói: “Chân ta đã tốt lắm. Ta sẽ cẩn thận. Đỗ Quyên, ngươi mang theo ta đi!”

Nói bộ dáng rất đáng thương.

Lâm Xuân đi tới hỏi: “Nói cái gì? Còn không đi nữa. Đi thôi, ta mang Như Gió lên núi đi một vòng. Trời mưa, ở nhà ba ngày, nó rất nóng nẩy.”

Rồi tới giúp Đỗ Quyên khiêng lưới.

Hòe Hoa vội cười nói: “Có Xuân Sinh hỗ trợ, chúng ta cũng bớt việc chút.”

Đỗ Quyên thấy nàng tự quyết định, giống như mình đã đáp ứng đi chung, trong lòng không thoải mái. Thật ra đường rộng thênh thang, Hòe Hoa muốn đi đâu nàng không xen vào, sao cứ thích dính nàng làm cái gì?

Đám con gái ở chung với nhau, cảm thấy náo nhiệt thì không có gì. Nhưng an toàn là quan trọng nhất, Hòe Hoa té qua một lần, nếu là ở cửa thì được, lên núi Đỗ Quyên không muốn đi chung với các nàng. Tỷ muội mình đều học qua võ công, đi theo các nàng là lãng phí công phu.

Nhưng vừa rồi nàng đã nói rõ ràng như vậy, sao Hòe Hoa cứ đòi theo chứ?

Chợt thấy nàng nhìn Lâm Xuân mặt đỏ hồng, nhất thời hiểu được, vội lui về phía sau một bước, tránh tay Lâm Xuân, “Ta tự mình khiêng. Ngươi bận ngươi cứ đi đi.”

Rồi hương Hòe Hoa cười nói: “Bớt chuyện! Hấn đi phần hấn, chẳng lẽ chúng ta theo hấn dắt hổ đi dạo sao? Hòe Hoa, vì sao ngươi nhất định phải đi theo chúng ta chứ? Ngươi muốn ăn cá, trở về ta đưa cho ngươi 2 con. Ngươi theo chúng ta lên núi xuống núi, chúng ta chạy nhanh ngươi theo không kịp, chúng ta đâu có thời gian đợi ngươi. Quay đầu ngươi lại té, lại chịu tội không nói, trong lòng ta còn áy náy. Nói không chừng mẹ ngươi lại mắng ta, nói ta điên, còn mang theo ngươi điên.”

Nàng không muốn nói uẩn chuyện, trực tiếp kêu nàng đừng đi cùng.

Hơn nữa, rất nghi ngờ nhìn nàng vì sao ngươi nhất định phải đi theo ta?

Sắc mặt Hòe Hoa trắng bệch.

Hoàng Ly cũng nói: “Hòe Hoa tử tử, ngươi muốn túi tôm, thì ở cửa túi đi. Theo chúng ta đi ra ngoài, quay đầu rơi xuống nước, chúng ta không có ai đưa ngươi trở về đâu.”

Trực tiếp cản trở nàng.

Hoàng Tiểu Bảo có chút do dự, vừa định nói chuyện, bị Đỗ Quyên thúc giục: “Đi thôi.”

Lâm Xuân cũng thấy ra chỗ không đúng, cũng không lên tiếng, dò xét liếc mắt nhìn Đỗ Quyên, dẫn Như Gió chạy như bay, cũng không đi chung với bọn họ.

Hòe Hoa tự mình tìm bậc thang đi xuống, cố cười nói: “Vậ ta kêu Nhị Nha ở cửa túi tôm, không đi với các ngươi...”

Một lời chưa xong, đã thấy Nhị Nha và ca ca nàng Tiểu Quả Cân cũng khiêng lưới tới, rất vui mừng nói: “Nhị Nha cũng tới rồi.”

Nói xong nhìn về phía Đỗ Quyên, không tin nàng mang Nhị Nha mà không mang nàng.

Chương 213

Thời Khắc Máu Chốt Thấy Lòng Người

Xảy ra chuyện gì?

Người Dương gia tới nói, 14 năm trước nhà hắn từ miệng sói cứu được một đứa bé sơ sinh, cũng từng đến thôn Thanh Tuyền nghe ngóng qua, cũng không nghe nói nhà ai bị mất con. Vì thế hắn mang về nuôi như con ruột, còn đưa hắn đi thư viện phủ thành đọc sách, nay trúng tú tài.

Ai ngờ hôm kia không biết vì chuyện gì, đứa nhỏ này vào đại lao.

Dương đại gia đi thăm, thương tâm nói ra thân thế của hắn.

Đứa bé kia hy vọng tìm được cha mẹ ruột, muốn gặp mặt.

Dương đại gia liền phái người hỏi thăm chung quanh.

Trong lúc vô ý phát hiện con trai Phùng gia ở thôn Đại Dương Trần Hắc Sơn bề ngoài rất giống đứa nhỏ nhất được này, mới tìm hiểu nguồn gốc, lần mò tìm đến Hoàng gia thôn Thanh Tuyền.

Hai vị khác là Niên bộ đầu và thuộc hạ của hắn ở nha môn phủ Kinh châu, phụng mệnh cùng hạ nhân Dương gia đến tra hạch việc này. Bọn họ nói, rốt cuộc Dương Nguyên có phải là con trai Hoàng gia hay không, chỉ dựa vào miệng nói còn chưa đủ, muốn Hoàng gia phái người đi nha môn, giáp mặt đưa ra chứng cứ xác nhận.

Việc này là Nhậm Tam Hòa nói cho Đỗ Quyên biết.

Đỗ Quyên lập tức hỏi ra máu chốt, “Dương Nguyên đã xảy ra chuyện gì?”

Dương gia chịu buông tay, có phải cùng việc này có liên quan hay không?

Nhậm Tam Hòa nhẹ giọng nói: “Ta phỏng chừng khẳng định có liên quan, nhưng bọn hắn không chịu nói. Nói ra cũng không có chuyện lớn gì, đến nha môn sẽ rõ ràng.”

Đỗ Quyên lại hỏi: “Dương gia thật chịu buông tay?”

Nhậm Tam Hòa gật đầu nói: “Người kia nói Dương gia đại gia nói, có thể nhìn thấy con nuôi và cha mẹ ruột đoàn tụ, là việc tốt tích đức, nguyện ý trả nhi tử về Hoàng gia.”

Đỗ Quyên hoài nghi nhíu mi.

Nhậm Tam Hòa nói nghĩ nhiều vô dụng, đợi ngày mai đi phủ Kinh châu rồi nói sau, nhưng phỏng đoán là sẽ không bị liên lụy gì, bởi vì đứa con trai này bị mất mười mấy năm.

Lập tức thương nghị chút biện pháp, chia nhau hành động.

Buổi tối, bởi Hoàng gia không có chỗ an bài, ba người này bị an trí đến ở Lâm gia. Tỷ muội Đỗ Quyên tự mình làm đồ ăn đưa qua, huynh đệ Lâm Xuân và Hoàng Tiểu Bảo ăn uống chung với bọn họ.

Buổi tối, các thiếu niên quanh co hỏi chi tiết Dương Nguyên phạm tội.

Đây cũng là Nhậm Tam Hòa giao phó, nói bọn họ còn nhỏ, không làm cho người ta cảnh giác.

Đoán không sai, nhưng những người kia chết cũng không lộ ra chút gì, cũng không có biện pháp.

Lâm Xuân để ý quan sát. Buổi tối hẳn cố ý ngăn cách Niên bộ đầu và hai người khác, an bài hẳn ở trong phòng của mình bên Tây sương, đích thân tiếp đón hẳn.

Niên bộ đầu đối với gia đình nông dân không để trong mắt, nhưng đến Lâm gia, nhìn thấy phòng ốc chỉnh tề, đồ đạc trang hoàng trong phòng, không khỏi chấn động, kèm chế lẩm mớ không lộ ra thần sắc khác thường.

Sau bữa cơm hẳn cùng Lâm Xuân đi Tây sương, chỉ thấy bàn, y án, đại bình phong, trên tường trên là tấm đá điêu khắc lớn kiểu cổ xưa rất đại khí. Đi vào phòng ngủ, tủ, giường, tấm bình phong thập phần tinh mỹ, hiện ra hết phong cách cổ nhã; trên tường treo cung tiễn, đoản đao, phía trước cửa sổ là bàn để sách vở, bút mực và những dụng cụ văn phòng khác. Miệng há to còn chưa khép lại, lại nhìn thấy một con mãnh hổ sừng sừng từ trước giường đứng dậy, làm hẳn dựng hết lông tóc, nhất thời cả kinh mặt không còn chút máu, mau chóng lui ra ngoài cửa.

Lâm Xuân quát ngừng Như Gió, đuổi nó ra ngoài, sau đó gọi bộ đầu tiến vào ngồi, nói không có gì đáng ngại, nói còn hổ này là hẳn nuôi. Niên bộ đầu kinh hoảng thềm đánh giá hẳn.

Không dễ dàng thành thoi ngồi, Đông Sinh nghe lệnh của Đỗ Quyên đưa đến 2 bàn trái cây, là đào hạnh trưởng thành sớm trong núi, đựng trong khay tiên cô hiến thọ bung vào.

Bàn gỗ được khắc hình tiên nữ hai tay đỡ lấy cái khay, dâng lên, thần thái phiêu dật, phong thái nho nhã, không có cảm giác mị tục, điêu khắc trông rất sống động, giống như đúc.

Hai mắt Niên bộ đầu nhìn chăm chăm cái mâm kia không dời đi được.

Lâm Xuân nói: “Bộ đầu thích món đồ chơi này, quay đầu ta đưa một bộ cho bộ đầu.”

Niên bộ đầu vội cười nói: “Từ chối thì bất kính, hử thẹn.” Lại thấy cách hắn nói năng có chút lưu loát, không giống thiếu niên nông thôn bình thường, nên thu liễm vẻ ngạo mạn, cùng hắn tán gẫu.

Lâm Xuân vẫn chưa truy vấn tình hình Dương Nguyên, chỉ lưu tâm nghe hắn nói những chuyện lạ ở phủ thành. Trước khi nghỉ ngơi, hắn lấy một cái hộp trang điểm bằng gỗ hương nam, cùng với một bao lộc nhung loại tốt đưa cho Niên bộ đầu.

Hộp trang điểm là gân đây hắn cùng Đỗ Quyên suy nghĩ ra kiểu mẫu, chung quanh trên dưới đều khắc hoa văn sơn thủy, tạo thành một bức tranh hoàn chỉnh. Ngọn núi ngay ở nắp hộp chính là ngọn núi cao nhất, còn lại là rừng cây cổ thụ, thác nước chảy qua những tảng đá hình thù kỳ dị liên miên không ngừng, vây quanh bốn mặt khác của hộp.

Trong hộp còn có càn khôn, cơ quan khéo léo, tinh xảo phi thường.

Lộc nhung là Nhậm Tam Hòa mang đến muốn hắn đưa cho Niên bộ đầu.

Niên bộ đầu nhớ tới vợ thích phong nhã, cười không khép được miệng.

Lần này, không chờ Lâm Xuân hỏi, hắn chủ động nói ra: “Đừng lo lắng cho Dương Nguyên. Hắn không có việc gì. Chỉ cần chứng thực thật là nhi tử Hoàng gia, chỉ quản nhận lại hắn.”

Nhưng hắn chỉ nói một câu này, rồi không chịu nói thêm.

Điều này cũng đủ.

An trí hắn xong, Lâm Xuân liền tới Hoàng gia tìm Đỗ Quyên, nói cho nàng biết lời này.

Tuy Đỗ Quyên không rõ nội tình, cũng biết Dương Nguyên hẳn là vô sự.

Lập tức tạm không nói tới chuyện này, mà nói tới chuyện ngày mai rời núi.

Đầu tiên định chuẩn bị cho Hoàng Lão Thực, Phùng thị, Nhậm Tam Hòa và Đỗ Quyên đi, nhưng Hoàng Ly đòi đi nói lần này bất cứ giá nào nàng cũng muốn rời núi đi xem một chút. Đỗ Quyên thấy nàng thông minh lanh lợi so với mình mạnh hơn, liền đáp ứng.

Hoàng Tiểu Bảo cũng muốn đi, Đỗ Quyên nhờ hắn ở nhà chiếu khán, bởi vì trong nhà chỉ còn một mình Hoàng Tước Nhi. Nhà tiểu di cũng chỉ còn có Phùng Minh Anh và 2 đứa trẻ, cũng cần người chiếu khán. Hoàng Tiểu Bảo thấy vậy mới không kiên trì. Lâm Xuân thấy Đỗ Quyên đổi tới đổi lui vội, cảm nhận được sự chờ đợi và nôn nóng của nàng, nên nói với nàng: “Ta cùng đi với các người.”

Đỗ Quyên ngẩng đầu nhìn hắn, bỗng nhiên trong lòng bất an và không đành lòng.

Sau khi từ núi trở về, hấn bện trước bện sau, giúp chiêu đãi người hỏi thăm tin tức, hưng phấn không khác gì tử muội của mình, phảng phất như đó là đệ đệ của hấn.

Nhưng là...

Tuy nàng đã sớm nói cho hấn chuyện của Dương Nguyên nhưng chưa nói chuyện bọn họ không phải là huynh muội ruột thịt.

Bởi vì, nói ra sẽ dính líu đến lai lịch của nàng.

Còn có, việc này ngay cả Phùng Thị cũng không thẳng thắn, nàng làm sao nàng biết được?

Nếu phải nói rõ, phải đem gốc gác nàng mang theo ký ức xuyên việt lộ ra ngoài.

Đây là chuyện duy nhất trước mắt nàng không thể nói cho hấn biết.

Nghĩ đến hấn cao hứng cùng nàng đi nghênh đón “đệ đệ sinh đôi” của nàng, nếu biết đệ đệ này chính là phu quân kiếp trước của nàng, hấn sẽ phản ứng như thế nào?

Đỗ Quyên không đành lòng tưởng tượng.

Nàng nhìn Lâm Xuân ngẩn người. Từ nhỏ nàng đã đề phòng cẩn thận, nhôi nhét quan niệm hai người chỉ có thể trở thành huynh muội, không thể thành thân, vì sao vẫn đi đến bước này?

Nàng liền chân chờ nói: “Lâm Xuân, ngươi đừng nên đi.”

Lâm Xuân cho rằng nàng không muốn phiền toái mình, ném cho nàng một cái nhìn trấn an mỉm cười, nói: “Ta đi với các ngươi, cũng có thể thêm một chân chạy. Lại nói, ta cũng muốn đi phủ thành xem, ta còn chưa có đi qua. Lúc trước ta có nghe chút tin tức từ Niên bộ đầu, hấn còn giật giây ta đi phủ thành mở cửa hàng đó.”

Lúc này vợ chồng Lâm Đại Đầu cũng có mặt, nhiệt tâm nói: “Đỗ Quyên, để Xuân Nhi đi với các ngươi thôi. Nhà đã xây xong, những chuyện khác sớm hay chậm một ngày cũng không quan trọng. Nhà chúng ta lao động nhiều, việc đồng áng cũng không thiếu một mình hấn.”

Hoàng gia vậy mà có con trai, hơn nữa nhi tử này sắp trở về, còn là tú tài, Lâm Đại Đầu đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội vì Hoàng gia này. Huống hồ hấn vốn là Hạ Sinh tiểu cữu (em vợ), Lâm gia xuất lực cũng nên.

Đỗ Quyên thấy hấn nói như vậy, ngẫm lại, Lâm Xuân cũng nên đi ra xem một chút. Nếu là có thể cùng Cửu Nhi đi ra khỏi vùng núi sâu này, bước vào vùng trời đất rộng lớn hơn, vô luận là sự nghiệp hay là hôn nhân, đều đem lại nhiều cơ hội hơn.

Nghĩ xong, cười gật đầu với hấn nói: “Vậy thì cùng đi.”

Nói định sau, Lâm gia rời đi.

Hoàng lão cha và Hoàng đại nương còn không chịu đi về, còn đang suy nghĩ đắn đo, chỉ tiếc tuổi lớn, không thể cùng đại nhi tử đi ra ngoài đón cháu trai.

Đỗ Quyên thúc bọn họ nói: “Gia gia, nãi nãi, các người trở về đi. Chúng ta muốn ngủ, ngày mai còn phải dậy sớm. Có tiểu dượng đi cùng chúng ta, không có việc gì. Chuyện của đệ đệ, chờ đến nơi sẽ hỏi rõ tình huống. Nếu có thể lập tức đón về càng tốt. Nếu không thể, ta sẽ nhờ cha nuôi mang thư về nói cho các người biết.”

Hoàng đại nương lau nước mắt nói: “Đỗ Quyên, tốt xấu gì cũng phải đón huynh đệ người về đến nhà.”

Cong người, len lén đưa cho nàng một cái bao nhỏ, bên trong là 30 lượng bạc vụn, cho nàng cầm chuẩn bị dùng, “Nghe nói người trong nhà môn chỉ nhận bạc không nhận người. Người cầm cái này cho tiểu dượng người đưa lễ, van cầu các quan lão gia.”

Đỗ Quyên kinh ngạc vạn phần. Mới nói chuyện, nãi nãi đã xoay người đi.

Nàng nhìn Hoàng Tiểu Bảo và Tiểu Thuận đỡ một đôi với bờ lưng cong cong lam lũ, nhịp bước tập tễnh biến mất trong màn đêm, nhất thời cảm khái ngàn vạn, tâm tư phức tạp.

Suốt đêm không nói chuyện, ngày hôm sau trời chưa sáng, mọi người đã khởi hành đi ra ngoài núi.

Đồng hành còn có 2 huynh đệ Lâm Đại Mãnh. Bọn họ, một là vì đưa thổ sản vùng núi ra ngoài bán, hai là vì Lâm Đại Mãnh là lý chính, muốn làm chứng việc Hoàng gia mất đi nhi tử.

Chi tiết cũng không cần nói tỉ mỉ, tới buổi tối bọn họ đến thôn Đại Dương trấn Hắc Sơn, ở lại nhà ông ngoại Đỗ Quyên, Phùng Trường Thuận, nghỉ một đêm. Ngày kế lại thêm Phùng Trường Thuận và con trai út của hắn Phùng Hưng nghiệp, người cưỡi ngựa, kẻ ngồi xe, nhắm hướng phủ Kinh châu.

Hai ngày sau lúc chạng vạng, đoàn người Đỗ Quyên rút cuộc đi tới phủ thành Kinh châu.

Nhìn tường thành nguy nga cao vài chục trượng, Đỗ Quyên không khỏi sinh lòng kính ngưỡng, không dám khinh thường văn minh cổ đại, so với kỹ thuật hiện đại càng rung động lòng người.

Đến nơi này, Nhậm Tam Hòa dẫn đầu.

Hắn dẫn mọi người chạy thẳng đến Phúc Tường khách sạn, bao xuống một phòng, đem đám người Đỗ Quyên, Phùng Thị an trí thỏa đáng, mới cùng Niên bộ đầu thương lượng chuyện Dương Nguyên.

Niên bộ đầu không dám coi khinh đám người trong núi này.

Đọc theo đường đi, hấn phát hiện Nhậm Tam Hòa, Lâm Xuân, Lâm Đại Mạnh đều có võ công, ngay cả Đỗ Quyên và Hoàng Ly đều chạy nhanh hơn hấn, mình là bộ đầu còn để bọn họ chăm sóc.

Đến tận đây, cũng không có gì phải giấu giếm, hấn liền đem chuyện Dương Nguyên phạm chuyện lớn nói một lần. Cũng không phức tạp, chỉ là viết một bài văn chương, không biết tại sao chọc giận tới tuấn phủ đại nhân, nói là có từ ngữ bất kính, có ý thông đồng với địch, bị cầm tù.

Đám người Đỗ Quyên nghe xong hít hơi lạnh.

Thì ra là như vậy!

Rõ ràng Dương gia sợ bị Dương Nguyên liên lụy, mới kiệt lực phải sạch quan hệ, muốn thoát khỏi người con nuôi này, mới tìm tới Hoàng gia, nào có thiện tâm gì đâu!

Đỗ Quyên rất giận, lúc này chuyển đi tâm tư.

Lâm Xuân vội nhờ Niêu bộ đầu sao chép lại bản văn chương kia đến xem, lại hỏi có thể vào ngục thăm Dương Nguyên hay không.

Niên bộ đầu xin lỗi lắc đầu, nói sợ là không được, nói bọn hấn đừng nóng vội, đợi ngày mai thăng đường, trước xác nhận Dương Nguyên có phải là nhi tử Hoàng gia hay không lại nói.

Nếu không phải thì sao?

Chương 214

Từ Hôn

Rốt cuộc là có phải hay không đây?

Sáng ngày thứ hai, đoàn người Đỗ Quyên đi tới công đường tri phủ.

Dưới tấm biển sáng chói, một vị quan viên trung niên uy nghiêm ngồi chăm chú nhìn bọn họ. Phía bên phải là 2 thư sinh thiếu niên, một người mặc cẩm bào xanh nhạt, một người mặc áo dài màu thiên thanh. Chính giữa công đường có ba người quý: một người trong số đó thư sinh thiếu niên mặc trường bào in hoa nhạt, 2 người khác là nam nhân trung niên có bộ dáng phú thương.

Nghe nha dịch bẩm báo, thiếu niên thư sinh đang quý lập tức quay đầu nhìn qua.

Đội thấy rõ gương mặt kia, đám người Phùng Trường Thuận ngẩn ngơ một hồi, sau đó không hẹn mà cùng đưa mắt chuyển về phía Phùng Trường Hưng...

Quá giống!

Đây là Dương Nguyên sau khi lớn lên.

Khuôn mặt giống Phùng gia như đúc, có nét anh tuấn của Phùng ông ngoại, mày rậm và mũi cao thẳng; có đôi mắt ôn nhuận và đôi môi đôn hậu của Lão Thực. Tuy là quý nhưng xem thân hình cũng giống Phùng gia cao lớn khang kiện.

Dương Nguyên liếc mắt liền nhận ra Đỗ Quyên, hai mắt bừng lên thần thái khác thường.

Hắn đối với Dương gia chán ghét, đối với Hoàng gia tương lai bàng hoàng, sau khi nhìn thấy người chị em sinh đôi này mọi phiền toái đều tiêu tán hầu như không còn, lòng tràn đầy vui sướng, đối với gia đình mới xa lạ cũng sinh ra vài phần thân cận.

Giống nhau, Đỗ Quyên cũng hướng Dương Nguyên sáng sủa cười.

Mắt Dương Nguyên sáng hơn, há mồm liền gọi: “Đỗ Quyên!”

Đỗ Quyên lại trực tiếp gọi: “Hoàng Nguyên.”

Làm cho hai người bên cạnh Dương Nguyên không vui nhìn chằm chằm nàng.

Lúc Đỗ Quyên và Dương Nguyên chào hỏi, Lâm Xuân cũng theo ánh mắt của nàng đánh giá Dương Nguyên, trong lòng âm thầm chấm điểm đệ đệ sinh đôi của nàng. Đang chuyên chú, hần bỗng nhiên cảnh giác, nhanh chóng đưa mắt nhìn sang phía 2 thiếu niên mặc hoa phục đứng bên trên, bọn họ đang xuất thân nhìn Đỗ Quyên; còn có, quan lão gia cùng với nha dịch đứng hai hàng bên dưới, đều đồng loạt nhìn bên này.

Lâm Xuân nhất thời tập trung giới bị, bất động thanh sắc tới gần Đỗ Quyên.

Trong đám người này, Đỗ Quyên đáng chú ý nhất.

Hôm nay nàng mặc màu xám quần áo, giả làm thiếu niên, nhưng cái cổ thon dài trắng nõn, vành tai non mịn, cảm nhu hoà bao lại đôi mắt trong trẻo với hàng mi dày đặc, cánh môi đỏ như hoa, muốn không gây chú ý cho người khác cũng khó.

Ban đầu nàng chỉ cột tóc cao lên đỉnh đầu, hôm nay là mùa hè, nên chỉ mặc đơn y nên lộ ra cái cổ tuyết trắng duyên dáng. Lâm Xuân cảm thấy không ổn, nhắc nàng đem tóc cột một nửa, phía dưới xoã một nửa. Tiểu thiếu niên trong thành đều chải như vậy, Đỗ Quyên vội sửa lại. Phần tóc xoã tốt xấu gì có thể che khuất một ít, từ phía sau nhìn không thấy nhưng phía trước vẫn thấy.

Thiếu niên áo trắng rất im lặng, khẽ giọng tự hỏi “Đây chính là tỷ tỷ hần?”

Về mặt thiếu niên mặc áo màu thiên thanh đầy hưng phấn, rất khẳng định nói: “Hần là thế.”

“Sao không giống vậy chứ? Không phải tỷ đệ sinh đôi sao?”

“Hồ đồ! Cho dù là tỷ đệ sinh đôi, Dương huynh đệ là nam nhi, dĩ nhiên sinh ra phải có khí chất nam nhi. Nếu tỷ tỷ hần cũng giống hần, hoặc hần giống tỷ tỷ hần cũng không tốt.”

“Cũng đúng. Như thế mới là tòng bách chi lan, các thiện sở trường!”*

* Ý nói mỗi người có nét đẹp, sở trường riêng

Hai người nhìn Đỗ Quyên không chớp mắt, nhưng vẫn có cố kỵ, khẽ giọng nói nhỏ; đoiik quan sát kỹ Đỗ Quyên xong, không khỏi nhìn đến xuất thân, nên quen, thanh âm trở nên lớn một chút.

Trầm tri phủ ho nhẹ một tiếng, cảnh cáo liếc mắt nhìn hai người.

Bọn họ có thể mới tỉnh thần, vội vàng thu hồi ánh mắt, ngưng ngưng nhìn nhau.

Lại nói Hoàng Lão Thực và Phùng thị vốn nơm nớp lo sợ, vừa nhìn thấy Dương Nguyên là quên sợ hãi. Phùng Thị khóc bù lu bù loa, Hoàng Lão Thực cũng lau nước mắt.

Đỗ Quyên vội vã ngăn cản hai người, thấp giọng nói: “Cha, nương, đừng vội.”

Vì hôm nay Nhậm Tam Hòa không có tới, do Phùng Trường Thuận dẫn đầu, trước kêu mọi người quỳ xuống, bái kiến Tri phủ đại nhân, ai nấy tự báo thân phận, trần thuật ý đồ đến.

Kế tiếp sự tình rất đơn giản: do Phùng Thị nói trên người đưa con trai bị mất của nàng có ấn ký gì, lúc ấy dùng cái gì bao bọc đưa bé vân vân.

Nghe xong, Trâm tri phủ liền sai người mang Dương Nguyên đi ra phía sau thoát y nghiệm chứng.

Trên công đường, Dương gia đại gia cũng cảm ra tấm vải thô bao bọc Dương Nguyên khi nhặt hẩn, rõ ràng là một kiện áo xé thành hai nửa, còn có dấu răng của sói tha, tương xứng với lời Phùng Thị nói. Lâm Đại Mãnh cũng chứng thực bốn tháng tư của 14 năm về trước, Phùng Thị đứng là trên núi sinh con, nhưng chỉ ôm về một bé gái.

Đội Dương Nguyên nghiệm thân xong trở lại công đường, Phùng Trường Thuận lại đẩy Hoàng Lão Thực và Phùng Hưng Phát lên, ý bảo mọi người nhìn: bề ngoài của Dương Nguyên rất giống tiểu cữu cữu, con mắt và môi giống cha ruột.

Đến tận lúc này, Dương Nguyên là đứa con trai đã mất của Hoàng gia không thể nghi ngờ.

Hoàng Lão Thực và Phùng Thị ôm đầu khóc rống lên.

Dương Nguyên nhìn bọn họ, vẻ mặt phức tạp, do dự muốn lên phía trước bái kiến, nhưng hai chân như nặng ngàn cân, không động nổi.

Hắn không khỏi đưa mắt ném về phía Dương đại gia Dương Ngọc Vinh.

Dương Ngọc Vinh thấy hắn nhìn, vội vàng đưa ra khuôn mặt tươi cười, nói: “Nguyên Nhi, như vậy rất tốt, cuối cùng cũng tìm được cha mẹ ruột của ngươi. Máy năm nay ta ngày đêm không an lòng, cảm thấy mình chiếm đoạt nhi tử người ta, ăn không ngon, ngủ không yên. Muốn nói cho ngươi biết, lại sợ tổn thương ngươi nên không nói với ngươi. Hôm nay tốt rồi, ngươi có thể nhận tổ quy tông, là việc vui lớn. Mẹ ngươi... mẹ nuôi ngươi cũng có thể an tâm.”

Dương Nguyên, phải gọi là Hoàng Nguyên, khẽ gật đầu nhưng không thốt nên lời.

Phùng Trường Thuận là người tinh minh, vừa thấy trận thế này, vội đẩy con rể và khuê nữ tiến lên, đồng loạt quỳ xuống trước mặt Dương Ngọc Vinh, cảm tạ hẩn cứu nhi tử Hoàng gia, còn nuôi lớn như vậy, chỉ dạy thành người.

Dương Ngọc Vinh vội hoàn lễ, liên tục nói không cần.

Mọi người lại đồng loạt cảm tạ Trâm tri phủ đại nhân, tạ hẳn nhìn rõ mọi việc, cho cả nhà đoàn tụ, cốt nhục nhận thức lẫn nhau, là quan tốt khó được, một thanh quan.

Trong dào dạt hoà hợp êm thấm, mọi người tựa hồ quên Hoàng Nguyên vẫn là tội nhân.

Trâm tri phủ cũng bị một màn tình thân này lây nhiễm, vê râu gật đầu.

Sau đó, hẳn tuyên bố ngay trên công đường, Dương Nguyên tức là Hoàng Nguyên, ra lên thư ký làm văn thư, đóng quan ấn, giao cho lý chính Lâm Đại Mạnh dùng để thay đổi hộ tịch khi về bốn huyện.

Xong chuyện, hẳn vỗ nhẹ kinh đường mộc (búa gõ của quan toà thời xưa), đợi bên dưới yên lặng xong, hẳn hỏi Dương Ngọc Vinh: “Dương Ngọc Vinh, việc này đã chấm dứt, ngươi có gì muốn nói không?”

Dương Ngọc Vinh phải bỏ được một đại phiền toái, trong lòng thoải mái không diễn tả được, chợt nhớ tới một chuyện khác, vội vàng nói: “Đại nhân, tiểu dân còn có một chuyện muốn nhờ.”

Rồi nhìn về phía Hoàng Nguyên.

Hoàng Nguyên rũ mắt xuống, im lặng không lên tiếng.

Trâm tri phủ trầm giọng nói: “Nói đi!”

Mặt Dương Ngọc Vinh hiện lên vẻ khổ sở, nói: “Việc này muốn hỏi Hoàng gia.”

Trâm tri phủ khoát tay ý bảo hẳn hỏi.

Vì thế, Dương Ngọc Vinh nói với Hoàng Lão Thực: “Cứ tưởng rằng đời này sẽ không thấy cha mẹ ruột của Nguyên Nhi, nên đã định ra một mối hôn sự cho hẳn: đem hẳn hứa cho di muội “em vợ” Trần gia cho đi ở rể, tương lai sinh trai gái, đều tính Trần gia. Nhưng nay lại tìm được, các người xem...”

Hẳn không nói tiếp, lại nhìn chăm chăm Hoàng Lão Thực, chờ hẳn dùng lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt.

Hoàng Lão Thực nhất thời đầu phản ứng kịp, còn sững sờ.

Phùng Trường Thuận kinh hãi muốn cự tuyệt. Phùng Thị cũng luống cuống, nghe “việc hôn nhân” “sinh trai gái đều tính Trần gia”, chưa rõ ràng xảy ra chuyện gì, đã há mồm nói “Không...”

Đỗ Quyên giành trước một bước ngăn nạng lại, lớn tiếng nói: “Đây là chuyện tốt! Đệ đệ ta được Dương đại gia cứu, biết Dương đại gia cao thượng, cho hẳn nhận tổ quy tông. Không làm được nhi tử, làm cháu rể cũng không sai, tốt xấu cũng tính là báo ân. Chỉ là tương lai hẳn sinh nhi tử, đưa một đứa về Hoàng gia kê thừa hương khói là được.”

Rồi hương Phùng Trường Thuận và Phùng Thị nói: “Ông ngoại, nương, chúng ta không thể vong ân phụ nghĩa.”

Phùng Trường Thuận và Phùng Thị liền im lặng, vẻ mặt chua xót, chẳng lẽ nhận cũng như không?

Trước mặt nhiều người như vậy, chuyện vong ân phụ nghĩa bọn họ không thể làm được.

Đám người Trầm tri phủ nghe xong đều sững sờ, nghĩ rằng nếu đã nói nhận tổ quy tông, lại cho ở rể, vậy không phải là mâu thuẫn sao!

Nhất là 2 thiếu niên kia, vẻ mặt đầy kinh ngạc nhìn về phía Hoàng Nguyên.

Hoàng Nguyên gắt gao trừng Đỗ Quyên, cắn răng nhịn xuống mới không lên tiếng.

Dương Ngọc Vinh ngẩn ngơ, lập tức quả quyết nói: “Không được! Nếu đã ở rể, đó chính là người Trần gia, làm sao có thể đem nhi tử cho người chứ!”

Hắn có chút khó thở hỏn hển nghĩ: không phải Hoàng gia nên cự tuyệt, sau đó đưa ra từ hôn sao, sao lại để mặc cho một tiểu tử ra mặt quyết định việc này chứ?

Nếu không từ hôn, hắn phí hết công sức giúp con nuôi tìm cha mẹ làm cái gì?

Đỗ Quyên hỏi ngược lại: “Vậy theo Dương đại gia là sao?”

Dương Ngọc Vinh cướp lời: “Không đáp ứng thì từ hôn!”

Đỗ Quyên bưng tỉnh đại ngộ nói: “Thì ra là Dương đại gia muốn từ hôn! Vậy thì nói sớm đi! Vừa rồi ta còn ngạc nhiên, nếu không muốn từ hôn thì giúp đệ đệ ta tìm cha mẹ làm gì? Trực tiếp chiêu làm tới cửa con rể là được, dù sao việc này cũng không ai biết. Thì ra là Dương đại gia muốn từ hôn.”

Nàng chán ghét nhất người như vậy, trong ngoài không đồng nhất giả bộ làm người tốt.

Mà nàng cũng chán ghét giao tiếp với người như vậy nhất, luôn muốn tìm cách thoải mái nói ra chuyện họ không muốn lộ, lợi người lợi mình.

Dương Ngọc Vinh cảm thấy lời này không dễ nghe, lại thấy mọi người nghe xong thần sắc không đúng, mặt hắn trắng bệch lập tức muốn bác bỏ.

Ngay sau đó Đỗ Quyên lại nói: “Điều này cũng khó trách. Đệ đệ ta vẫn là tội nhân. Dương gia nuôi hắn một thời gian là đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, nếu vì việc này mà liên lụy Dương gia và Trần gia, vậy mới là không bình thường, muốn từ hôn hoàn toàn có thể lý giải. Hoàng gia ta thì khác: huyết mạch chí thân, đừng nói hắn chỉ là tạm thời phạm tội, dù lúc này bị tội chết lập tức hành quyết, trước khi bị hành hình cũng phải nhận về nhà. Hoàng

Nguyên, sống là người Hoàng gia, chết là quý Hoàng gia, Hoàng gia ta tuyệt sẽ không vứt bỏ hần!”

Thanh âm giòn giã quanh quẩn trong công đường, chấn điếc tai.

Phùng Trường Thuận là người đầu tiên tỉnh táo lại, lớn tiếng nói: “Đúng! Chúng ta tuyệt sẽ không vứt bỏ Hoàng Nguyên.”

Phùng Thị khóc nói: “Con ta, ta chết cũng sẽ không bỏ.”

Hoàng Lão Thực không biết nói, chỉ khóc theo nói: “Tìm được con...”

Cổ họng Hoàng Nguyên nóng lên, mắt cay cay, bỗng nhiên cúi đầu.

Sắc mặt đăm người Trầm tri phủ khác thường nhưng không lên tiếng, chỉ nhìn Dương Ngọc Vinh.

Dương Ngọc Vinh bị bóc trần tâm tư, thẹn quá thành giận.

Nhưng lúc này hần lại không thể cãi lại.

Nếu nói không từ hôn, vạn nhất Hoàng gia thật bằng lòng thì sao?

Đang phân nộ, Đỗ Quyên lại chuyển hướng về hần nói: “Dương đại gia yên tâm, ân cứu mạng còn chưa báo đâu, có thể nào vì việc này liên lụy các người. Chuyện vong ân phụ nghĩa chúng ta kiên quyết không làm. Vậy thì đáp ứng Dương đại gia, lập tức từ hôn!”

Nói xong, lại chuyển hướng Trầm tri phủ nói: “Còn phải làm phiên đại nhân, đợi đệ đệ tiểu dân viết thư từ hôn, hai bên ấn dấu tay, thỉnh đại nhân làm chứng.”

Chương 215

Ân Đoạn Nghĩa Tuyệt

Khóe miệng Trầm tri phủ nhếch lên, khẽ vuốt cằm.

Dương Ngọc Vinh tức giận đến suýt học máu, cự tuyệt cũng không phải, đáp ứng cũng không phải.

Phùng Trường Thuận giờ mới hiểu được dụng ý của Đỗ Quyên, nhin cười quay đầu.

Hoàng Nguyên cúi đầu vô thanh mỉm cười.

Tỷ tỷ sinh đôi của hắn, quả nhiên bất đồng!

Hai thiếu niên nhìn vẻ mặt táo bón thống khổ của Dương Ngọc Vinh, liêu mạng nhin xuống. Nếu không phải đang ở trong công đường, sợ là muốn cười to.

Quá trình từ hôn thật đơn giản, bởi Hoàng Nguyên là con nuôi Dương gia, chi phí cho lễ tiết đều do Dương gia chịu, dĩ nhiên không có lý do đòi lại, chỉ cần viết thư từ hôn, hai bên in dấu tay, người Trần gia cũng tới rồi, sau đó Trầm tri phủ làm chứng.

Từ hôn hoàn tất, Hoàng Nguyên và Dương Ngọc Vinh đồng thời nhẹ nhàng thở ra.

Đến tận lúc này, Dương Ngọc Vinh mới tính yên tâm, lại muốn vãn hồi mặt mũi.

Hừ, hắn nuôi không tai tinh này mười mấy năm, không được gì cả mà phải chịu một trận nhục nhã, sao có thể cam tâm!

Vì thế, hắn vừa chúc mừng Hoàng gia, vừa kể lể hắn đối xử tử tế con nuôi thế nào, tỉ mỉ dưỡng dục, tận tâm đào tạo, hao tổn vô số ngân lượng cùng tinh lực ra sao, ngụ ý là ngày đó nếu Hoàng Nguyên không được hắn cứu là đã bị sói nuốt; nếu không nhờ hắn dưỡng dục, cũng không thành tú tài, Dương gia vì hắn đã tốn rất nhiều tài vật và tinh lực.

Đương nhiên, nếu Hoàng Nguyên không đọc sách, sẽ không gây mỗi hoạ hôm nay.

Nhưng lời này hắn là sẽ không nói.

Hoàng Nguyên nghe xong sắc mặt xanh mét, cúi thấp đầu, song quyền nắm chặt.

Đám người Phùng Trường Thuận cũng xấu hổ.

Đỗ Quyên lập tức hỏi: “Dương đại gia, người tính xem, đệ đệ ta ở Dương gia đại khái hao tốn bao nhiêu bạc?”

Dương Ngọc Vinh liếc nàng, ngạo nghễ nói: “Điều này không cần tính. Tính việc này làm cái gì? Chẳng lẽ còn muốn Hoàng gia trả lại sao? Các người cũng không trả nổi, ta cũng không cần, coi như là việc thiện.”

Hắn muốn Hoàng gia hiểu là: nếu không nhờ Dương gia, con của bọn họ đã sớm chết, lại càng sẽ không thành tài. Đám vong ân phụ nghĩa nhục nhã hắn, hừ!

Đỗ Quyên cười nói: “Không thể nói như vậy. Cho dù là làm việc thiện, cũng muốn làm ở ngoài sáng. Theo ta thấy, người bắt quá là cho hắn một ít thức ăn, cho mặc có thể tốn mấy cái tiền? Hắn có thành tựu của ngày hôm nay, toàn dựa vào chính mình cố gắng.”

Dương Ngọc Vinh nhanh bị nàng tức chết, trợn mắt nói: “Nói bậy! Sao có thể đơn giản như vậy?”

Đỗ Quyên vô tội nói: “Ta cũng biết mình nói không chuẩn, nhưng người không nói ra, làm sao chúng ta biết chứ? Sinh hoạt mỗi nhà khác nhau. Nói ra, cha mẹ ta nghe xong cũng cảm kích Dương đại gia. dù không trả nổi, người còn nhân tình còn, cũng không uổng công người vì hắn khổ tâm.”

Dương Ngọc Vinh nghĩ cũng đúng, vậy hắn cần phải nói. Đây đều là người tự tìm.

Hắn liền tính một tháng chi 10 lượng, một năm 120 lượng, 14 năm là 1680 lượng, hơn nữa đọc sách và phí dụng khác, cũng không xê xích gì nhiều khoảng 3000 lượng.

Hai thiếu niên trên công đường nghe xong, đều đưa mắt nhìn Hoàng Nguyên, trong mắt tràn đầy trêu tức.

Hoàng Nguyên kiệt lực áp chế nội tâm phẫn nộ, để tránh phát tác.

Lại nói Hoàng Ly, tuy thông minh nhưng cũng hiểu cân lượng của mình. Trường hợp như vậy, nàng chỉ nghe, không xen vào một câu. Dù sao có nhị tỷ tỷ và Lâm Xuân, không sợ. Nàng không hiểu luật pháp, không thể nói bừa. Nghe xong một hồi, nghe phiền, nàng lặng lẽ xê dịch đến trước mặt Hoàng Nguyên ngồi xồm xuống, nhỏ giọng kêu lên: “Ca ca!”

Vẻ mặt thập phần vui sướng, hai mắt lóe ra, ngây thơ.

Hoàng Nguyên cảm động, nhìn nàng khẽ giọng đáp: “Ai! Người tên gì?”

Hoàng Ly vội quỳ xuống, ghé sát vào hắn nói: “Hoàng Ly. 2 cái Hoàng Ly mình thúy liễu. Một hàng cò trắng thượng thanh thiên. Chính là Hoàng Ly đi.”

Hoàng Nguyên nghe xong cười, hỏi: “Người biết chữ?”

Hoàng Ly dùng sức gạt đầu nói: “Đọc rất nhiều... nhưng không đọc sách nhiều như ca ca. Đều do nhị tỷ tỷ dạy ta. Ca ca, đứng lên đi, quỳ làm cái gì. Lão gia kia lại không kêu người nói.” Nói xong dùng tay dìu hẳn.

Hoàng Nguyên nói: “Không thể đứng lên. Phải đợi đại nhân lên tiếng mới có thể đứng lên.”

Hai huynh muội nói chuyện, lại nghe thấy bên kia Dương Ngọc Vinh và Đỗ Quyên người tới ta đi tỉ mỉ tính số, nên đồng loạt quay đầu, ngưng thần lắng nghe.

“Thực sự là ba ngàn lượng?”

“Cái này còn giả bộ! Dương gia ta ăn mặc chi phí gia đình nông dân các người có thể so sao? Dù không đủ ba ngàn lượng cũng không kém bao nhiêu.”

“Vậy cứ cho là hẳn dùng ba ngàn lượng của Dương gia đi.”

“Đúng vậy. Cũng không cần các người trả...”

Lời còn chưa dứt, đã thấy Đỗ Quyên từ trong lòng lấy ra một quyển ngân phiếu, đếm lấy 5 tờ, năm ngàn lượng đưa cho hẳn, nói: “Đây là năm ngàn lượng. Dương gia nuôi lớn đệ đệ ta, tốn bạc bất quá là việc nhỏ. Chân tâm che chở dưỡng dục hẳn mới là vô giá. 2000 lượng dư ra coi như tạ Dương đại gia phí tâm. Còn có” nàng hướng Lâm Xuân đưa tay, Lâm Xuân từ trong túi lấy ra một cái hộp gỗ mở ra”Đây là hai nhánh nhân sâm thượng hảo hạng, đưa cho tôn phu nhân, tạ nàng chiếu cố đệ đệ ta lớn lên.”

Lâm Xuân vằm ngân phiếu trên tay Đỗ Quyên, cùng hộp gỗ đồng loạt nhét vào trong ngực Dương Ngọc Vinh, lạnh lùng nhìn hẳn một cái, ánh mắt thập phần xem thường, sau đó lui về bên người Đỗ Quyên.

Mọi người trên công đường, cả Phùng Trường Thuận và vợ chồng Hoàng Lão Thực đều sợ ngây người.

Số bạc này Đỗ Quyên từ đâu có?

Dĩ nhiên là Nhậm Tam Hòa mang đến, còn có lần này Đỗ Quyên sao đã trà cũng đã sang tay, kiếm được ba ngàn lượng. Trước đó bọn họ đã thương lượng trước, cảm thấy loại nhà này, khi có việc né tránh cũng không sao, chỉ sợ tương lai cứu Hoàng Nguyên ra, thấy hẳn không sao, lúc cần nhờ vả lại tới đòi báo đáp, sai sử Hoàng Nguyên làm này làm kia. Bởi vậy, Dương Ngọc Vinh không đề cập tới, Đỗ Quyên cũng muốn đề; Nếu nhắc tới, vậy là đã gãi đúng chỗ ngứa.

Dương Ngọc Vinh bất khả tư nghị nhìn về phía Hoàng Lão Thực, nhưng vẻ mặt hẳn ngờ ngác, rất rõ ràng là bạc này không phải hẳn lấy ra.

Lâm Xuân thấy Dương Ngọc Vinh do dự, nghi ngờ nói: “Dương đại gia không muốn? Chẳng lẽ luyện tiếc Hoàng Nguyên, còn muốn nhận hấn làm con nuôi? Cũng đúng, người đối với hấn đích thân dạy dỗ, nuôi mấy năm nay, việc gì hấn cũng nghe theo người, không bỏ xuống được cũng khó trách. Vừa lúc chúng ta tới phủ thành, cuộc sống không quen, gia đình nông dân thiếu kiến thức, vụ án Hoàng Nguyên còn phải dựa vào Dương gia...”

“Im miệng!” Dương Ngọc Vinh tức muốn chết, nói: “Bạc này và nhân sâm ta thu. Từ bây giờ Hoàng gia và Dương gia không liên quan. Đừng nói cái gì ta dạy hấn! Từ lúc hấn 9 tuổi rời Trấn Hắc Sơn đến phủ thành đọc sách, hấn làm cái gì trong nhà một mực không biết. Cứ tưởng rằng hấn thành tài, không ngờ là ở bên ngoài không học giỏi, trong bụng có chút mực nước, đã cùng người khoe khoang, ngay cả chuyện triều đình cũng dám khoa tay múa chân. Ta không có nhi tử như vậy, cũng không dám nhận nhi tử như vậy!”

Hấn rút cuộc xé rách mặt, không giả thiện tâm nữa.

Hấn muốn cùng Hoàng Nguyên triệt để phân rõ giới hạn, đỡ phải bị hấn làm phiền hà.

Bạc này hấn phải cầm, không lấy là uổng phí. Hấn còn cảm thấy lỗ vốn nữa.

Dương Ngọc Vinh hô lên những lời kia sau, cả sảnh đường đều kinh hãi.

Trầm tri phủ híp mắt nhìn về phía Đỗ Quyên và Lâm Xuân.

Từ lúc đám người này tiến vào, ban đầu vẫn do Phùng Trường Thuận ra mặt làm chủ, Lâm Đại Mãnh là lý chính cũng phối hợp theo. Khi xác định thân phận Hoàng Nguyên xong, bất tri bất giác, người đối thoại chủ đạo biến thành Hoàng Đỗ Quyên và Lâm Xuân. Trong đó Hoàng Đỗ Quyên là chủ, người khác hoàn toàn không theo kịp nàng. Nàng và Lâm Xuân nói hai ba câu đã làm cho Dương Ngọc Vinh lộ ra nguyên hình.

Hấn rất ngạc nhiên, sao thôn cô này không hề giống thôn cô chút nào?

Chấn động lớn nhất dĩ nhiên phải kể tới Hoàng Nguyên.

Hấn đột nhiên nhác mắt, ánh mắt sắc bén bắn thẳng về phía dưỡng phụ.

Đỗ Quyên có loại cảm giác quen thuộc, phảng phất nhìn thấy bộ dáng thời trẻ của Phùng Trường Thuận.

Hoàng Nguyên nhìn nửa ngày, bỗng nhiên cười nói: “Thỉnh Dương đại gia đem bạc và nhân sâm trả lại cho tỷ tỷ ta. Ta cùng người kết phùng mở “Nguyên Mộng trai”, cổ phần liền thuộc về Dương gia, tính hết thủy đã cầm về nhà hơn tám ngàn lượng bạc, đầy đủ hoàn trả công ơn nuôi dưỡng của Dương gia. Năm ngàn lượng này, Dương đại gia không thể lấy.”

Từ lúc hấn tự mở đường tới nay, đây là lần đầu tiên hấn nghiêm nghị nói chuyện.

Vừa mở miệng đã không kêu Dương đại gia là dưỡng phụ như ngày xưa, so với việc chậm chạp không muốn gọi Hoàng Lão Thực và Phùng Thị là cha mẹ, nghe có vẻ thuần thực được nhiều.

Đám người Đỗ Quyên nghe xong hít một hơi lạnh.

Nàng nhìn mặt Dương Ngọc Vinh lúc đỏ lúc trắng, lúc hẳn định mở miệng đáp ứng, nàng bật nói: “Không được!”

Hoàng Nguyên trầm mặt nói: “Đỗ Quyên!”

Hiển nhiên hẳn không muốn nàng nhúng tay vào việc này.

Nhưng Đỗ Quyên cũng có tính toán của mình, cướp lời nói: “Đệ đệ, người từ nhỏ được Dương gia thu dưỡng, ăn một miếng cơm uống một cháo đều là Dương gia, mặc một mũi kim một đường chỉ cũng là Dương gia, vậy người mở họa trai kiếm bạc đương nhiên cũng nên về Dương gia. Bất quá nói vẫn phải nói, nói ra chứng minh Dương gia không có nuôi không người, còn buôn bán lời một số lớn đâu. Nhưng là, Hoàng gia chúng ta vẫn không thể không cảm tạ Dương. Cho nên này bạc vẫn phải cho, cứ tính là ba ngàn lượng cho đi, 2000 lượng thì không cần cho. Còn có, Nguyên Mộng trai cũng không thể thuộc về Dương gia.”

Hoàng Nguyên nghe xong gấp quá, nói: “Nguyên Mộng trai...”

Đỗ Quyên nói: “Nguyên Mộng trai là do người mở, dĩ nhiên phải mang đi.”

Dương Ngọc Vinh cuối cùng nghe hiểu: nha đầu kia nhìn trúng Nguyên Mộng trai, bây giờ hẳn mới biết được Đỗ Quyên là con gái.

Hắn không cho nàng được như ý, bởi vậy cười lạnh nói: “Vừa rồi người còn nói đệ đệ người ở Dương gia kiếm bạc đều tính về Dương gia, sao Nguyên Mộng trai lại không? Hẳn lấy bạc Dương gia ta mở họa trai, đương nhiên xem như của Dương gia ta.”

Đỗ Quyên cười nói: “Đại gia, ta là vì tốt cho người. Nguyên Mộng trai là đệ đệ ta cùng người kết phùng mở, bản thân hẳn vẫn chưa ra một đồng tiền vốn. Sở dĩ hưng vượng như vậy, là bởi vì có mặt của hẳn, bởi vì hẳn biết họa. Có hẳn thu xếp, mới có khách đến. Nếu hẳn đi, người muốn cửa hàng này có tác dụng gì? Sợ là một tháng đã lỗ vốn phải đóng cửa.”

Dương Ngọc Vinh bưng tỉnh đại ngộ, nhất thời nhìn về phía Hoàng Nguyên, sắc mặt không tốt, hiểu được tiểu tử này có ý gạt mình.

Thật là nuôi đầu bạch nhãn lang!

Hoàng Nguyên nói không được buồn bực.

Hắn không phải là có chủ ý này nha!

Chẳng lẽ người tử tử này điên rồi, trước mặt người ta nói ra, một bộ không thua thiệt người ta. Hắn mới không tin nàng hảo tâm như vậy đâu. Lúc này nàng làm cho Dương Ngọc Vinh chủ động từ hôn, đương đường vứt bỏ con nuôi là một minh chứng.

Lâm Xuân lại cười.

Hắn biết vì sao Đỗ Quyên nhất định muốn Nguyên Mộng trai.

Nguyên Mộng trai, hắn cũng nghe Đỗ Quyên nói qua, là Hoàng Nguyên cùng người kết phường mở chuyên môn bán tranh chữ, là nơi phong nhã, nghe nói sinh ý rất tốt. Bất quá, trong đó đặc sắc nhất phải kể tới Hoàng Nguyên tự mình họa.

Đỗ Quyên thà bỏ ra ba ngàn lượng bạc, cũng không muốn buông tha họa trai này, dĩ nhiên là nhìn trúng họa trai đã có thanh danh. Tối qua nàng còn nói, muốn hắn đem một vài hàng mỹ nghệ cao cấp đặt tại họa trai bán, dung tranh chữ điêu khắc vào một thể, nương vào thể trận này, khẳng định rất nhanh sẽ nổi danh.

Như vậy hắn bớt đi rất nhiều chuyện.

Hoàng Nguyên cũng không mát mát gì, hắn sẽ để cho hắn thấy: đồ hắn làm đặt tại họa trai, không những sẽ không làm giảm đi họa trai cách điệu, mà còn nâng lên phẩm cách và danh khí của họa trai.

Trong lòng hắn nghĩ, hai mắt phát sáng lấp lánh.

Mà Đỗ Quyên đã cùng Dương Ngọc Vinh thoả thuận, lấy ba ngàn lượng chấm dứt công ơn nuôi dưỡng Hoàng Nguyên, Hoàng gia không nợ Dương gia, Dương gia và Hoàng Nguyên không liên quan.

2 thiếu niên đứng bên phải thấy Đỗ Quyên và Lâm Xuân rõ ràng là thiếu niên nam nữ đến từ nông thôn, giữa công đường ứng đối tự nhiên, có chút không chịu cô đơn, nóng lòng muốn thử.